

KOMMUNISTISK POLITIK

International aktionsdag mod EUs udbytning af fattige lande den 19. april

INTERNATIONAL SOLIDARITET - IKKE KUN 1. MAJ

Nr. 9

11. årg.
2007

27. april -
10. maj
Støttepris 15 kr.

TEMA: DEN GLOBALE HERSKENDE KLASSE

En lyssky retsstat s. 2 ● Tørklæder, hetz og rollemodeller s. 3 ●
A.P. Møller bag normaliseringen af Christiania s. 4 ● Politiløgne og coverup s. 5 ●
Politistat DK s. 6 ● Unge vil feste med DI s. 8 ● Dr. Jekyll og mr. Hyde s. 9 ●
EU bulldozer Afrika s. 10 ● APK: God 1. maj! s. 11 ● 4 generationer af kommunisters. 12 ●
Fransk præsidentvalg s. 14 ● Virginia Tech s. 16 ● Ecuador s. 17 ●
Den globale herskende klasse s. 18 ● Debat s. 22 ● Vi er en arbejderklasse s. 24

En lyssky retsstat

KOMMUNISTISK POLITIK

- *Det er nok noget af det mest alvorlige der er sket i Danmark nogensinde.* Sådan var reaktionen fra landets justitsminister tilbage i september da flere personer var blevet anholdt i Vollsmose i Odense, anklaget for at forberede en terroraktion: - *PET har orienteret mig om, at når der er foretaget anholdelser i sagen nu, skyldes det, at det kan være mere vanskeligt præcist at vurdere, hvor langt fremme man har været i forberedelsen af en terrorhandling.*

Fra starten var der en rådden lugt ved den skråsikre og dramatiske aktion. Det ellers tilknyttede PET strøede omkring sig med hemmelige dokumenter på banegårde og i parker. Alle de i første omgang 9 sigtedes cpr-numre blev på denne måde lækket til pressen, få dage efter anholdelsen.

Ingen fra familien eller omgangskredsen kunne forstå, hvorfor politiet brutalt var kommet brasende midt om natten. Ægte solidarisk stillede de op for de fængslede.

I lang tid benægtede PET til gengæld de meget pålidelige vidneudsagn fra Odense, der kunne fortælle om en mystisk *konvertit*, der havde lusket rundt i kvarteret og moskeerne og nu pludselig var som sunket i jorden. Det viser sig, at hele den store "terror"-sag byggede på en civil agent – og det var altså en løgn, da justitsministeren fortalte, at PET ikke kunne vurdere hvor langt fremme "gruppen" var. Man har hele tiden selv haft den egentlige bagmand ansat. Ministerens egen rolle er ikke ubetydelig, da det i terrorsager altid er ministeren selv, der afgør, om der skal rejses tiltale. Der kan altså med rette rejses tvivl om ministerens habilitet, da der i slutningen af marts blev rejst tiltale mod 4 af de oprindeligt 9 anholdte i *Danmarkshistoriens største terrorsag*, for forsøg på at forberede terror.

Der tegner sig nu et ubehageligt billede af et politisk forehavende, som PET har haft gang i. Deres egen betroede medarbejder skulle forsøge at rekruttere nogle unge muslimer, gerne fra ghettoen i Vollsmose, til at sprænge et eller andet i luften.

Det skulle så 'bevise', at *krigen mod terror* er nødvendig, og at terrorlovgivningen er et berettiget redskab. Der bliver ellers rettet stærk kritik mod hele konceptet om terrorkrig mange steder fra. I UK har man i øvrigt helt droppet betegnelsen 'krigen mod terror'.

Den omtalte civile agent havde tilsyneladende fået kontakt med PET gennem et tidligere arbejde som integrationsmedarbejder. Hans daværende chef udtaler til TV2, at medarbejderen kom i klammeri med en klient, der stak ham en lusning. PET-agenten brugte sin træning i selvforsvar og sparkede klienten ind i døren, så den blev smadret. Ifølge dokumenter fra Arbejdsskadestyrelsen blev agentens erhvervsevne efterfølgende nedsat med 40 procent p.g.a. depression og angst.

Afsløringen giver et foruroligende indblik i efterretningsvæsenets kynisme. Det er uhørt at PET bruger en mand med psykiske problemer. Agenten er den centrale brik i et løgnagtigt spil, hvor han af statsmagten blev udstyret med penge til køb af remedier og instruktion i fremstilling af sprængstoffer, samt udstyr til at båndoptage diskussioner om politik med de senere anholdte. Det er disse optagelser der nu - stærkt redigeret - bruges som 'bevis' for farlige intentioner.

Hele sagen eksisterer ikke som andet end opspind fra en mentalt syg mand, der handler på instruks fra et kynisk og lyssky væsen. Lene Espersen må stilles til ansvar, og tiltalen må frafaldes.

Retsikkerheden eksisterede heller ikke på Jagtvej 69. Både lovgivere, domstole og ordensmagten opfandt deres egne regler, og politi, politikere og medier optrådte med den stærkt redigerede udgave af virkeligheden, der på moderne dansk hedder *spin*. Dagbladet Politiken har bragt en beretning fra rydningen, der fortæller hvordan politiet med knipler, vandkanoner og tåregas brugte næsten en time på at nedkæmpe aktivister og musikere, der sov i ungdomshuset. Med sorte hætter over de forslåede hoveder blev de unge ført væk udenfor søgelyset. Overfaldet var planlagt helt ned til den lille og sigende detalje ...

Disse afsløringer og en bebudet undersøgelse af rydningen har ophidset politiforbundet. De unge, der i pressen omtales som '*brugere af Ungdomshuset*', kunne med rette kaldes '*terrorister*', lyder det fra dets formand Peter Ibsen.

Med tanke på PETs allerede etablerede praksis må han vel mene, at de unge så skal sendes til hemmelige fængsler i udlandet langt væk fra presse, ytringsfrihed og andre demokratiske halvrettigheder.

Redaktionen 24. april 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 04.05.07

Tørklæder, hetz og rollemodeller

Racerenhedskrav og had prædikeres altid af de hellige - At leve er at glædes som én af så mange forskellige

Sådan skrev Carl Scharnberg i et af sine Uofficielle synspunkter. Det kunne godt have været en kommentar til de sorte folketingspræsters racistiske, islamofobiske felttog, hvor muslimske kvinders tørklæder sammenlignes med nazisternes hagekors.

Søren Krarup, Dansk Folkeparti

- Ligesom nazisterne mente, at alle fra en anden race skulle udryddes, mener islam, at alle, der er af en anden tro, skal omvendes, og det vil i sidste instans sige udryddes.

Morten Messerschmidt, Dansk Folkeparti:

- Jeg mener, at alle muslimske samfund per definition er tabersamfund. Muslimerne er ikke i stand til at tænke kritisk. ... Alle muslimer, der bekender sig til den islamiske ideologi, er tabere eller bliver tabere.

Mogens Camre, Dansk Folkeparti:

- Det er en syg idé og helt naturstridigt, at en fundamentalist med tørklæde skal være medlem af vores demokratiske parlament. Hun trænger til psykiatrisk behandling. Man må jo behandle den slags mennesker. Det er nogle hjernevaskede små stakler, som går med tørklæder. Skik følge eller land fly, så simpelt er det. Jo før hun rejser, jo bedre.

Disse middelaldermørkemænd hjem søger dansk politik med fundamentalistisk-religiøse og dybt anti-demokratiske holdninger, som hetzer mod folk af en anden tro og race. Der er ingen grundlæggende forskel mellem denne islamofobi og den nazistiske anti-semitisme. Den har til hensigt at sprede had og hetze, at skabe fjendskab mellem folk, at splitte på religiøs og etnisk basis.

Det er pogromernes forspil – og det er halvofficiel dansk politik. Halvofficiel, fordi det fascistoide Dansk Folkeparti er støtteparti for Fogh-regeringen og Søren Krarup som ordfører blandt andet anskuer og begrundet angrebskrigen mod Irak således:

- Jeg mener, og det til syvende og sidst er det perspektiv, det hele skal anskues under, at det er rigtigt, at vi her står over for "the clash of civilizations", dvs. civilisationernes sammenstød. Jeg mener, at denne krig i sidste ende

handler om modsætningen mellem kristenhed og islam, mellem Vesten og islam, der som bekendt i mange, mange hundrede år har befundet sig i et misforhold til Vesten.

Fogh og hans ministre lægger undertiden en smule verbal afstand til de fascistoide partnere – uden at det har den ringeste konsekvens. Fremmedhad, racisme og religiøs intolerance og fundamentalisme er simpelthen en del af regeringsgrundlaget.

Var der nogle standarder for etisk optræden for at være medlem af det danske folketing, ville de tre herrer ryge ud med et brag ...

Forunderligt nok er mørkemændenes personangreb på Asmaa Abdol-Hamid, som med sit tørklæde vil i folketinget for Enhedslisten, blevet fulgt op af en såkaldt 'kvindeaktivist' og SF'er Nahid Riazi. Hun står ikke tilbage for nogen, hvad islamofobi eller personhetz angår:

- I Danmark jubler nogen over en tildækkede islamisk fascists opstilling til folketingsvalget! Man jubler over en shariatilhænger og dermed tilhænger af kønsadskillelse, apartheid mod kvinder, stening af utro kvinder, henrettelse af homoseksuelle og de vantro(Kafar)!

Men Asmaa er ikke religiøs fundamentalist; hun er ikke fascist. Hvorfor påstår Nahid Riazi det så? Forklaringen er den, at hun hører til de kræfter, som systematisk spreder had til islam – i den israelske zionismes tjeneste. Det er ufatteligt at hun kan være medlem af SF ...

Der er ingen basis for kritik af Asmaa for at ville i folketinget med tørklæde. Hellere det end de sorte præster.

Jørgen Arbo-Bæhr, MF for Enhedslisten, kalder Asmaa for en 'rollemodel i kampen for ligestilling':

- At Asmaa ønsker at vise, at man som muslimsk kvinde kan tage del i samfundslivet, og det endda i landets parlament, har større betydning for ligestillingen end dusinvis af erklæringer om ligestilling

Det er selvfølgelig en demokratisk ret at gå klædt i det tøj, man vil, også når det rummer et religiøst signal. Men det er mere progressivt at befri sig fra religionens mentale lænker og kaste dens symboler fra sig. Ingen religion peger mod social frigørelse eller ligestilling mellem kønnene.

Asmaas ret til at bære tørklæde hvor hun vil, også i folketinget, skal ubetinget forsvares mod reaktionens angreb. Men det er absurd at gøre hende til en rollemodel for ligestilling.

Møller Mærsk:

Container-kongen bag 'normalisering' af Christiania

Rygterne går om, at det er skibsreder Mærsk McKinney Møller, som har krævet 'normalisering af Christiania' som betingelse for Operaen. Nu er de nået frem til den borgerlige presse.

Det er ikke københavnernes og det er heller ikke bystyret i København (bortset fra en håndfuld reaktionære mørkemænd), der vil have fristaden Christiania lukket, eller 'normaliseret', som det hedder med et pænere ord, som betyder det samme.

Det har længe stået klart, at 'normalisering' af Christiania har været et kardinalspørgsmål for Fogh-regeringen, der har sat fristaden under permanent pres politisk og samtidig har besat den fysisk

med en gigantisk, mangeårig politiaktion, der har terroriseret beboerne og grebet voldsomt ind i deres og stadens liv og hverdag.

Regeringen har insisteret på selv at håndtere sagen om Christiania, som den selv har skabt. Alle forsøg på at finde andre veje end dem, regeringen har opstillet, er blevet afvist. Københavns Kommunes tilbud om at 'overtage' Christiania fra staten er afslået.

Og regeringen ryster ikke på hånden: Den dikterer. Sig Ja eller Nej til vores 'tilbud' – resultatet bliver det samme, erklærer Fogh og Thor Petersen. Nemlig normalisering. Nu har christianitterne med pistolen for tindingen efter ugers debat accepteret regeringens elendige helhedsplan – dog uden at ville opgive 700 retssager mod staten. Det har Thor Petersen taget som et nej: staten dikterer.

Hidtil har regeringens holdning først og fremmest været taget som udtryk for, at den fører et ideologisk korstog mod Christiania, mod alle forestillinger om, at samfundet kan se anderledes ud end monopolernes og Foghs minimalland. Men der kan også være en endnu mere konkret baggrund.

Angiveligt skal normaliseringen af Christiania være blevet stillet af Danmarks rigeste mand, containermilliardæren Mærsk McKinney Møller som betingelse for hans 'gave til danskerne' – Operaen. (finansieret ved global udbygning).

Det viser sig måske, at 'staten er mig' og hedder Møller.

Stædige rygter

Marianne Krogh Andersen er journalist på Weekendavisen og har i øvrigt aktier i Mærsk. I det seneste nummer (20.04) tager hun bladet fra munden og lader rygterne om containermilliardærens politiske betingelser for Operaen flyve frit over landet. Hun skriver bl.a.:

"De kuede christianitter har været ved stemmeurnerne for at give til kende, om de ønsker 'normalisering' eller kamp – måske et nyt Nørrebro. Valget var ikke let. Planen om et 'pænt' Christiania er

**når uret blir ret
blir modstand til pligt**

Talere:
 Cathrine F Pedersen - DKU //
 Jonathan Simmel - BEO //
 Troels R Larsen - APK //
 Lisette - Aktivist i Forsvar Christiania //
 Hind Al-Naimi Kjeer - danske-iraker //
 Foreldre mod Politibruttalitet //
 Budskab fra Græsrodderne //
 Foreningen Oprør //

Musik:
 // Lyricalnuts
 // Dem Queens
 // Naja Rosa
 // Highway child
 // Rasmus Modsat //

**1. maj
mod fascisme
og imperialisme
kl. 13 på "den røde plads"
i fælledparken - bag frimurerlogen**

Programtid + info: DKU99.dk - KPNET.DK

Christiana skulle gøres "pæn" - det var en af betingelserne som Danmarks vigtigste medlem af den globale herskende klasse, A.P. Møller, stillede for at opføre Operaen, han er selvskreven til en placering hos Forbes.

fostret i regeringens inderste cirkler. Hvad gør man ikke for at normalisere og frisere Operaens omgivelser, skaffe ordentlige adgangsveje til rederens hus uden hippe-slum.

Jeg vil godt vædde en hektoliter nordsøolie på, at der går en lige linje mellem rederens generøse gave og så normaliseringen på Christiania. Der ligger en Kravling eller en Cavling og venter til den journalist, der graver historien ud.

Rygtet har gået længe, og det ville ærlig talt være godt for det udmærkede firma A.P. Møller (jeg er selv aktionær), hvis firmaet kunne afkræfte, at betingelsen for gaven var en 'normalisering' af Christiania. Så ville jeg lysere i sindet kunne nyde den udmærkede opera, som Det Kongelige gang på gang disker op med ude på Holmen."

Indicierne for at det forholder sig sådan er overvældende. Fogh-regeringen er Mærskes regering som Bush er Mærskes præsident – og 'normaliseringskampagnen' for Christiania har været en del af regeringsprogrammet fra dens dag 1.

Danmark er ingen bananrepublik. Det er et container-kongedømme.

Ungdomshusets rydning 1. marts Politiløgne og cover-up

Alle erklæringerne om den fredelige og hurtige rydning af Ungeren var løgne: Den varede 50 minutter og var overordentlig brutal

Danskerne blev ofre for en kynisk og veltilrettelagt løgnkampagne i medierne, da Jagtvej 69 blev ryddet. Den var ikke overstået på 5 minutter: I næsten en time brugtes knipler og slag, massive mængder af tåregas og vandkanoner for at nedkæmper aktivisterne, der forsvarede huset. I alt blev 36 arresteret – en 20-årig tysker måtte først bevidstløs køres på hospitalet.

Den første omfattende skildring af, hvad der egentlig foregik i Ungeren om morgenen den 1. marts kan læses i Politiken fra søndag den 22. april, hvor fire af de unge i huset giver deres beretninger, som tegner et helt andet billede end det, der mens tingene skete blev lagt frem for offentligheden i en politistyret version, bl.a. formidlet af TV2News.

Politiets to medietalsmænd Flemming Steen Munch og Per Larsen tegner et billede af en operation, der var overstået på fem minutter og stort set uden brug af magt. Politidirektør Hanne Bech Hansen sagde om rydningen: - Det foregik let og elegant.

Det varede tværtimod en lille time, og der anvendtes massive mængder af tåregas med langtidsskadevirkninger på dem, der udsattes for det (ikke mindst i lukkede rum), vandkanoner sprøjtet direkte på aktivisterne og knippelslag overalt.

Journalist Ditte Marie Nielsen, der var i Ungdomshuset for at lave en dokumentarfilm, siger bl.a. til Politiken:

- Politiet slår døren op og kommer væltende ind med rejste knipler. De slår, slår, slår og slår og folk bliver ødelagt, som politiet slår sig igennem rummet. Jeg ser hurtigt to blødende hoveder, det ene går til jorden.

Sort Cover Up

To musikere, der havde overnattet der, fordi de havde givet koncert på Ung-

Politistormen 1. marts

domshusets sidste aften, og som ikke deltog i aktivisternes forsvar af huset, beskriver, hvordan aktivisterne så ud, da de til sidst var blevet nedkæmpet af politiet og alle de arresterede blev bragt sammen:

- Mange af dem så virkelig forslåede ud. Nogle blødte kraftigt fra hovedet. Andre sad bare og dinglede og virkede ikke helt som om der var kontakt til dem, siger Marc, den ene af musikerne, til avisen. Han fortsætter:

- Kort efter blev vi alle sammen fotograferet og registreret, og lige før vi blev ført ud og kørt væk, fik vi sorte hætter over hovederne. Nogle fik dem omvendt på, og det var ret ubehageligt. Det virkede, som om politiet ville skjule alle de forslåede ansigter for pressen, som vi jo godt kunne regne ud havde samlet sig udenfor.

Der er ingen tvivl om, at de sorte Abu Ghraib- og Guantanamo-hætter model Ungdomshuset skulle bruges til at skjule både identitet, blod og sår. Bogstavelig talt blev brugt som Cover Up, som en del af politiets skønmaleri af sig selv, som inden længe blev sekunderet af en hel stribe politikere fra regering og borgerrepræsentation, som hyldede disse voldudøvere for deres skånsomhed og effektivitet – med ukritiske mikrofonholdere fra de borgerlige medier. Hvorfor vil en journalist sige, når Flemming Steen, Per eller Hanne igen går i medierne, sige: *'I løj jo sidst, hvorfor skal vi*

nu tro jer?'

Statsadvokaten har nu erklæret, at der skal ses nærmere på rydningen af Ungdomshuset. Det betyder normalt endnu mere Cover-Up.

Politivold i gaderne

Resten af dagen og de følgende dage fortsatte politivolden i gaderne. En af de groveste historier er om den 17-årige Henrik Poulsen, som blev banket af tre civilklædte betjente på en sidegade til Kultorvet, og fik flere prygl i den forklædte bil, og truet med at blive 'kørt i mosen'.. Statsadvokaten er gået ind i denne sag og har afhørt Henrik Poulsen, men venter med at afhøre politifolkene. Hvorfor?

Henrik Poulsen historie er bakket op af vidner, der overværede anholdelsen fra Kultorvet. Nu er der dukket endnu flere vidner op – bl.a. nogle som kan have overværet at Henrik blev taget ud af bilen på Gothersgade ved Kongens Have og lagt i strips, hvor han forsøgte at få hjælp fra forbipasserende.

I efterspiller til krigen mod de københavnske unge bliver der fortsat dækket over politivolden og politibrutaliteten – og gamle løgne bliver klistret over med nye.

-pp

Sårede ungdomshusaktivister nægtet hjælp

Af Dy, Nørrebro

Dy, en ung kvinde fra Nørrebro, blev arresteret uden for Ungdomshuset under rydningen den 1. marts kl. 8:35. I dette uddrag fra hendes ikke tidligere offentliggjorte beretning, nedskrevet den 12. marts, beskriver hun sit møde med nogle piger, der blev arresteret inde i Ungdomshuset. Selvom de kvindelige ungdomshusaktivister var sårede som følge af politiets brutalitet, blev de nægtet lægehjælp ...

Vi har siddet på jorden i over en time, da politiet endelig får os op i en af deres transportvogne og kørt derfra; på vej gennem folkemængden banker folk på sideruden af biler og virker til os, rart at vide, at der stadig eksisterer solidaritet

og kampgejst.

Vi bliver kørt til Bellahøj politistation. Hvor vi først bliver placeret på bænke i en lang gang, piger og drenge adskilt.

Da vi ankommer, sidder der kun en enkel pige på bænken. Hun er en af de aktivister, som er blevet anholdt inde i huset. Hun er våd og fryser tydeligt. Vi bliver alle bænket på en lang række, mens politifolk tager opstilling foran os. Mine arme gør på dette tidspunkt meget ondt, især i skulderleddet, som er overbelastet af den stilling, den er tvunget ind i. Efterhånden som vi sidder der, ankommer der flere og flere arresterede aktivister, både folk arresteret inde i Ungdomshuset tidligt om morgenen og folk taget udenfor. Det undrer mig, at de først fører aktivisterne inde fra huset på stationen på dette sene tidspunkt (*klokken er på dette tidspunkt ca. 10:30*).

De aktivister, de bringer ind fra huset, er alle mere eller mindre gennemblødte, de fryser, og flere taler om politiets mishandlinger. Flere taler om, at de

Mere politibrutalitet afsløret

Næsten to måneder efter rydningen af Ungdomshuset kommer det nu for første gang frem i pressen, at rydningen af huset ikke foregik let, smertefrit og uden politivold. Politiken bringer søndag (22. april) en historie, der i klare vendinger beskriver politiets unødigt hårdhændede metoder, deres brug af tåregas og knipler.

Samtidig var 1. marts 2007 en dag, der samlede størstedelen af Folketingets og Københavns Borgerrepræsentations politikere. De stod skulder ved skulder med roser til det fantastiske danske politi og dets prisværdige indsats på Nørrebro; Danmarkshistoriens største politiaktion som – hvis man tror de "folkevalgte" – gennemførtes ualmindeligt fredeligt, med minimal brug af vold og med de utilpassede unges bål og brosten

som eneste fortrydelige islæt.

Det er en beskrivelse, der ganske simpelt er løgn.

Politiets overgreb og brutalitet blev sat i system i en skala, vi sjældent har set i Danmark: Nørrebro blev som bydel reelt sat i undtagelsestilstand med udgangsforbud, vilkårlige visitationer og arrestationer, tæskehold af civilklædte betjente og ransagninger (uden dommerkendelse) af borgeres kontorer og lejligheder.

Den danske grundlov – ukrænkelig, når det gælder racisters og fascisternes ytringsfrihed – blev sat ud af kraft med et de facto demonstrationsforbud. Menneskemængder blev spredt ved påkørsler med politibiler, massive mængder tåregas og knippelslag. Hundreder blev

iført håndjern er blevet ”smidt rundt” af politiet ind i stole, borde osv. Og flere har da også tydelige mærker efter politiets behandling.

En fortæller, at politiet samlede de arresterede nede i baren, tog deres gasmasker af og så derefter smed tåregas ind i bygningen. En pige kommer ind, hendes blå hår og hele den ene side af hendes ansigt er fyldt med størknet blod. Vi er flere, som gør betjentene opmærksomme på, at hun har brug for at blive tilset af en læge, men vi bliver blot ignoreret.

Lidt senere ankommer der endnu en pige, som tydeligt har brug for lægehjælp. Hun er udlænding, og da hun bliver bragt ind, er hun tydeligt omtåget, hendes øjne er lukkede, og beskeden fra de betjente, som kommer med hende, er, at de ikke har kunnet komme i kontakt med hende.

På et tidspunkt vågner hun op og spørger direkte betjentene om at blive tilset af en læge, men igen bliver der intet gjort for at få en tilkaldt. Hele tiden får vi blot at vide, at vi først skal registreres, før noget andet kan ske, men selvom der er folk, som tydeligt har brug for hjælp, bliver de ikke registreret først, men må vente, til det bliver ”deres tur”.

Pressemeddelelse DKU

arresteret og fængslet – mange sidder stadig bag tremmer, og en stribe uhørt hårde domme er begyndt at falde.

Folketingspolitikere tog uden undtagelse afstand fra brostenskast og bål, men de kriminelle er politiet og politikere selv.

Det mindste, de ”folkevalgte” kan gøre, er at stille politiet og de politisk ansvarlige til ansvar og løslade alle de fanger, der er taget som gidsler i en politisk kamp.

Når uret bliver ret, bliver modstand til pligt!

Vi ses på barrikaderne ...

*Jeg er osse
republikaner*

Odense:

MOD FASCISME OG IMPERIALISME

**RØD 1. MAJ
I MUNKEMOSE**

Når uret blir ret - blir modstand en pligt !

PROGRAM KL. 12.00 - 17.00

Talere

Sammi Ala'a, Komiteen For et Frit Irak
Lars Fenger, Christiania
Kristian Dahlgård, DKU
Henning Paaske Jensen, APK-FYN

Underholdning:

Katrine Aagaard
Indite Tropical

Ufaglærte bliver oftere langtidssyge

En ny dansk undersøgelse viser, at ufaglærte har fire til fem gange større risiko for at bukke under og blive syge i lang tid ad gangen. Og det skyldes i høj grad arbejdsmiljøet, siger en af forskerne bag undersøgelsen, Karl Bang Christensen fra Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø. I 2006 modtog i alt 435.000 mennesker sygedagpenge. Det svarer til en generel stigning på seks pct. i forhold til året før og på 15 pct. i forhold til 2002.

Slet ikke forbavsende tal, når man tager i betragtning, at arbejdstempoet og den reelle arbejdstid stiger sammen med arbejdsgivernes krav om øget fleksibilitet.

Danskerne ønsker at gå på efterløn

Kun hver tredje har tænkt sig at arbejde, til de kan gå på folkepension, viser en meningsmåling.

28 pct. ønsker at stoppe som 60-årig eller tidligere, 42 pct. vil stoppe med at arbejde, inden de fylder 65 år, viser målingen. Det sker på trods af, at den nuværende og tidligere regering har gjort deres til, at det ikke skulle være attraktivt at gå på efterløn som 60-årig. Senest med forringelsen af efterlønsordningen gennemført af regeringen, Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet og de Radikale med indførelsen af "velfærdsreformen".

En del unge fravælger A-kasserne

Den etablerede fagbevægelses krise viser sig også ved, at en del unge i dag vælger A-kassen fra. De betragter A-kassen (og fagforening) blot som en anden forsikringsordning, de ikke mener, de får brug for. Det er især yngre, veluddannede mænd, som opfatter A-kassen som en ren forsikringsordning. Medens ufaglærte kvinder er den del, der modsat opfatter A-kassen som en solidarisk ordning, det er naturligt at være medlem af. Det fremkommer af en undersøgelse, Ugebreve A4 har fået foretaget af Analyse Danmark.

Unge vil feste med DI

Utilfredsheden med OK-resultatet er stor blandt de unge. Initiativet 'Unge stemmer Nej' gik i aktion ...

Med brændende romerlys, springende champagnepropper og røde faner mødtes omkring 50 lærlinge og unge ufaglærte foran Industriens Hus på Københavns Rådhusplads torsdag den 19. april. De ville også med til direktører-

nes lønfest. Samtidig blev der hængt et ti gange ti meter stort banner ud fra Industriens Hus.

- De tilbyder os lønstigninger på omkring 3 % om året. Det er jo latterligt. Når man fratrækker prisstigninger på mad, transport og bolig, er det faktisk slet ikke en stigning, men et fald. Det er totalt uacceptabelt, sagde murerlærling Silas Klein Jensen, en af talspersonerne for initiativet "Unge Stemmer Nej".

- Vi ved, at skuffelsen over de nye

Stilladsarbejdere i aktion

Københavnske stilladsarbejdere forstærker kamp mod livsfarligt byggeri

Omkring 100 stilladsarbejdere med 30 til 40 stilladsbiler blokerede den 19. april trafikken på Kongens Nytorv. Stilladsarbejderne var utilfredse med byggepladsen Bredgade 2-4 ved Nyhavn.

Manglen på sikkerhed var så gravevækkende, at både de polske håndværkere og forbigående fodgængere kunne blive udsat for livsfarlige situationer.

Byggepladsen er endnu et eksempel på en skruppelløs entreprenør, som misbruger polsk arbejdskraft og er helt ligeglad med de polske håndværkeres sikkerhed

HWF Byg omgår reglerne

Byggepladsen i Bredgade har i månedsvis været dækket ind af et lovligt og korrekt opstillet stillads.

Entreprenøren har imidlertid fået fjernet dette stillads, idet "jeg har fun-

det en billigere løsning".

Løsningen er en byggepladsplatform, som ikke yder sikkerhed for håndværkerne, og som ikke beskytter omgivelserne, hvis byggematerialer eller håndværkere skulle falde ned fra taget.

Både på gård og gade er polakkerne blevet tvunget til at bygge stilladser som adgangsvej til bygningen. Polakkerne blev tvunget til at bygge stilladserne i weekenden – så kunne de gøre det, uden at Arbejdstilsynet og Byggefagenes Sikkerhedspatrulje fik øje på dem.

Efter aktionen tilkaldte stilladsklubben politiet, så de kunne afspærre fortovet foran Bredgade 2-4.

Aktioner igen mod Nova Bau

John Jakobsen, formand for Stilladsar-

overenskomster er stor blandt lærlinge. Samtidig slog lønstigningerne for direktører rekord i 2006. Men arbejdsgivernes lønfest er lukket, og lærlingene står ikke på gæstelisten. Derfor inviterede vi os selv, tilføjede Silas.

“Unge Stemmer Nej” er et samarbejde mellem en række lærlinge- og ungdomsklubber for at få unge til at afgive deres stemme og få genåbnet forhandlingerne.

- Også mindstelønnen skal længere op. Vi kan ikke acceptere, at vores arbejde kan udføres til 100 kroner i timen. Det er lønninger, der hører til i sidste årtusinde. Vores forslag er, at ingen skal arbejde for under 120 kroner i timen, når næste overenskomstperiode er slut, sagde initiativets anden talsperson, mediegrafiker Christina Nielsen.

- Vi siger til alle, vi møder, at de skal stemme nej. En strejke er åbenbart det eneste sprog, arbejdsgiverne forstår. Hvis de fine herrer i Dansk Industri mener noget andet, kan de jo kigge ud til festen. Vi gi'r! sluttede Christina med et smil på læben.

bejdernes brancheklub af 1920, udtaler om en ny aktion mod det berygtede Nova Bau, hvor ca. 150 stilladsarbejdere den 12. april fjernede et stillads på Sdr. Fasanvej 12 på Frederiksberg:

- Det var ikke opført efter reglerne og var derfor farligt at arbejde på. Det var bygget af polske håndværkere uden stilladsuddannelse. Det var opbygget af polsk/tyske stilladsdele, som ikke er godkendt i Danmark. Hovedentreprenøren, som har tvunget polakkerne til at bygge stilladset, er det berygtede Nova Bau, som underbetaler polakkerne.

Den 6. marts blev et lignende stillads nedtaget på en villa i Hellerup, også opstillet af Nova Bau. John Jakobsen tilføjer:

- Når problemet med sikkerhed og sundhed er løst, skal der ikke herske nogen tvivl om, at kampen for at få Nova Bau til at skrive overenskomst vil fortsætte. Denne kamp fører vi sammen med de øvrige byggefags fagforeninger i København.

- Vores polske kolleger skal, i lighed med alle os andre, have ordentlige løn- og arbejdsvilkår, med feriepenge, pension og alt, hvad en dansk overenskomst indebærer.

Dr. Jekyll & mr. Hyde

Min bedste ven er på mange leder og kanter ret uhyggelig(!) – og på andre områder er han som folk er flest. Jeg må desværre bekende, at jeg dækker de selv samme egenskaber. Det er sandsynligvis netop dette fælles spænd af karakteregenskaber, der gør, at vi kalder os ”bedste venner”: Jan & jeg.

Denne historie begynder ved Jans datter Tanjas indlæggelse på den ny regions centrale hospital til overvågning for en delvis lammelse; - sandsynligvis en udmøntning af et bid fra en skovflåt efter et besøg på Bornholm. Symptomet er et lammet øjenlåg, som kun kan åbnes ved fingrenes hjælp – og det gør ondt.

Da diverse læger har undersøgt datteren og lægerne af Jan selv er blevet undersøgt for al viden desangående hans datter, forsøger han og hans kone Ann Marie at tilpasse sig betingelserne; fysisk som psykisk. Jans faderhjerter, som vel sagtens er som de fleste faderhjerter og derfor nok ikke så stort som de flestes moderhjerter, er stadig lidt bekymret, men alligevel i stand til at dirigere en anden og mere rationel kropsdelt til at informere familie, venner og bekendte.

Min kæreste og jeg modtager beskeden, og fordi vi har haft megen glæde af samværet med Tanja, beslutter vi os til at tage på sygehusbesøg næste dag.

Det skulle vise sig, at Jan havde gjort familiens trængsler hårdere end nødvendigt; forældrene havde selvfølgelig lagt en vagtplan, hvor de kan skiftes til at sove i vante rammer, mens den sidste part tager divanen ved siden af Tanja. Det må de jo leve med. Det er straks værre for Jans kulsorte lungevæv, at det kun kan modtage en rigtig gang oversværtning i kombination med at inhalere den friske luft på hospitalets udendørsarealer. Det brokker Jan såvel som hans lungevæv sig grundigt over. Endelig er der selve hospitalets ”sterile” rammer. Steril i betragtning af de kedelige lokaler, hvor absolut intet er gjort ud af udsmykningen, og hvor det meget forskelligartede hospitalsudstyr kun taler i negativ retning. Når det gælder fornøden renlig-

gørelse er det alt andet end sterilt: det er møgbeskidt i en grad, at det er på grænsen til livsfare at blive indlagt her.

Nuvel. Den værste situation tilhører jo Tanja selv. Lægerne havde ved indlæggelsen erklæret, at de stod på bar bund og derfor måtte undersøge alle muligheder fra Ground Zero. Det indelbar, at Tanja måtte have en hjernescanning, og hvad værre var efterfølgende have taget en rygmarsprøve.

Netop i forbindelse med den sidstnævnte ‘operation’ sniger Jan sig med kløe i lungevævet ind i opholdsstuen for at kigge andre patienter over skulderen for at suge de sidste nyheder til sig. Efter ti minutter af TV-avisen begynder han at fange patienternes irriterede blikke over hans hosteanfald.

Da hans mobiltelefon midt i sporten ringer, vælger han at forlade stuen med TV og 7-8 patienter på spring til et traumecenter.

Han bliver derefter af kone og personale tilkaldt for at kunne våge hos datteren i en

opvågningsstue. Her overtager Jans mere menneskelige side ham igen. Han gribes ved datterens tornerose-søvn i de uvante omgivelser og uden det mindste hensyn til de omkringliggende patienters afhængighed af de omkringstående livsvigtige apparater finder han atter sin mobil og knipser en hel lille fotoserie af sin sovende datter – uden at der er nogen bippende lyde, der erstattes af en monoton uafbrudt tone med dertilhørende larm fra personalet, der er i færd med at transportere al landsens hjerteudstyr med sig til brug ved en akut opvågning.

Tanja, som heldigvis har sovet fra sin fars eskapader; vågner nu og skal på toilettet. En sygeplejerske hjælper Tanja på en dertil indrettet pottestol. Dr. Jekyll tager over igen, så mobilen indstilles på et nyt billede; men afbrydes af en meget bestemt og brysk sygeplejerske:

- Næeh, så er grænsen nået.

Jan bliver bortvist til udendørs områderne, hvor lungevævet og Dr. Jekyll må trøstes med en Prince.

- Reno

EU bulldozer Afrika

Torsdag den 19. april 2007 gennemførtes en international aktionsdag mod EU's fremfærd over for verdens fattigste lande.

Med en bulldozer gik aktivister fra den tyske ambassade til Christiansborg for at udtrykke pointen: EU forsøger at presse en række fattige ulande til at indgå såkaldte økonomiske partnerskabsaftaler, der reelt vil sætte disse lande i en langt dårligere situation, end de er i dag. Det vil forøge fattigdommen i lande, der allerede er meget fattige. Blandt arrangørerne af manifestationen i København var Sydafrika Kontakt, Attac-Danmark og en række ngo'er.

Samtidig gennemførtes aktioner i en lang række europæiske og afrikanske lande.

Buldozertaktik

I år skal EU og 75 ulande indgå nye handelsaftaler. Mange af EU's regeringsledere, Fogh indbefattet, har længe talt varmt om især Afrikas problemer i verdenshandlen – nu skal der handling bag ordene.

De danske organisationer aflagde – i form af en 'teknokraternes march' – besøg hos det tyske EU-formandskab via den tyske ambassadør og gik derpå til udenrigspolitisk udvalg på Christiansborg for at gøre opmærksom på, at de afrikanske lande bulldozes ved forhandlingerne.

- Vi mener dybest set, at EU bulldozer de afrikanske lande, når man fratager dem retten til at beskytte lokale og skrøbelige markeder. Det har vi forsøgt at illustrere med denne sejrsmarch for EU – en march, vi selvfølgelig håber vil forblive i fantasien. Vi mener, EU bør imødekomme de afrikanske landes manglende kapacitet til at konkurrere på så skræppe vilkår, siger formand for Ibis John Nordbo.

Borker Bjerre, formand for Sydafrika Kontakt, siger:

- Fri handel er ikke lige handel. Når de fattigste lande skal åbne for deres markeder, bliver de forsat tabere i den globale økonomi. De fattige landes

eksport fylder næsten ingenting i EU's økonomi. De fattigste ulande skal have lov til at beskytte og opbygge deres industri og økonomi, før de smides ud i en global konkurrence med billige, statsstøttede produkter fra EU.

EPA 07

Baggrunden for aktionen og den internationale kampagne EPA 07 er følgende:

Forhandlingerne om de økonomiske partnerskabsaftaler (EPA: Economic Partnership Agreements) er forhandlingerne om nye regionale frihandelsaftaler mellem det europæiske fællesskab og 75 ulande i henholdsvis Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene), hvoraf 39 af landene, over halvdelen, af FN kategoriseres som "mindst udviklede lande" (LDC). AVS-landene mener, at EU stiller for vidtgående krav, hvad angår mængden af handlen, som skal liberaliseres mellem landene.

I dag tildeles AVS-landene til og med udgangen af 2007 særlig markedsadgang til EU på stort set alle

varer, uden at de behøver at åbne deres egne markeder lige så meget op. Men fra 2008 skal det se anderledes ud.

Hvis AVS-landene vil bibeholde deres særlige adgang til EU-markedet, så må de give noget igen.

EU – de gamle europæiske kolonimagter – har konsekvent presset på for en liberalisering af helt op til 90 % af den fremtidige samhandel. Denne omfattende markedsåbning skal desuden gennemføres over en meget kort tidsperiode på kun ti år. En afvikling af stort set alle toldbarrierer mellem parterne betyder grundlæggende, at europæiske virksomheder vil have lettere ved at afsætte deres produkter på AVS-markederne.

Men tager man særligt de afrikanske landes ekstreme fattigdomssituation og svage handelskapacitet i betragtning, så risikerer EPA at få katastrofale følger for den fremtidige udvikling i verdens fattigste regioner. Afrikanske bønder og virksomheder skal i fremtiden konkurrere på egne markeder med billige og stærkt subsidierede varer fra EU.

Når uret blir ret blir modstand til pligt

Er der nogen der lytter kan man høre det knage. Den amerikanske krigsventyr er kommet i strid modvind, supermagten drømmer stadig om sejr, men tiden arbejder for den irakiske modstand. Økonomien til de mange tropper har gjort USA dybt forgældet, og det giver håb om at den væbnede modstand, verdens fredsbevægelser og en lurende økonomisk krise kan besejre imperiet. Som det er sket før.

Den Europæiske Union, under det tyske formandskab, satser igen på forfatningen, men statslederne måtte fejre EU's fødselsdag alene - ikke et eneste folk ønsker en europæisk union med centralmagt og militær.

Fundamentalisten Fogh og hans nyliberale ideer slår sig stadig oftere på virkeligheden. Nok er ved at være nok, de mange strukturreformer har intet positivt givet. Fattige og flygtninge behandles som skidt, og ungdommens spirende oprør holdes nede med magt.

Den internationale krigsalliance NATO diskuterer for øjeblikket udbygningen af det amerikanske missilskjold og flere tropper i Afghanistan. Nordkorea og Iran bliver åbent nævnt som lande, der udgør en trussel. Forbedringer til nye krige med nye mål foregår uophørligt. Men disse lande er ikke på nogen måde fjender, og udgør heller ingen militærmagt der tilnærmelsesvis kan måle sig med de vanvittige summer som NATO-landene bruger på deres våben. Verdens militæruddgifter blev i 2005 anslået til 1118 milliarder dollars: USA alene står for omkring halvdelen! Det er vestens stormagter og alliancer, der træder på FN og starter den ene krig efter den anden. Det er også vores land, der skal anklages.

Den irakiske modstandsbevægelse har gennem et stykke tid forhindret nye krigsventyr. USA's seneste svar er at ombygge hele det centrale Bagdad til et fængsel med høje mure og tjekpoints ud over hele byen. Danmarks fortsatte støtte til krigen mod Irak er medvirken til en forbrydelse.

Urafstemningen om LO-overenskomsten på det private område er ved at være afsluttet. Der har været en udbredt misfornøjethed rundt i landet. Resultatet er sølle. Mens direktører hvert år er blevet forgyldt, følger den

almindelige arbejder knap nok med inflationen. Der er blevet åbnet for en udvidelse af arbejdstiden i stedet for at kompensere for det øgede arbejdspress med en reel arbejdstidsnedsættelse. Størst har utilfredsheden været på privatiserede områder, det offentlige presser citronen til det yderste med stadige krav om billigere service. Skrald, trafik, vand og el, uddannelse, sundhed, pasning: opgaverne tårner sig op uden at blive løst. Den nyliberale minimalstatsmodel med stopursamfundet er på sammenbruddets rand. Der bliver brugt flere ressourcer på skrankepaver, test og kontrol end faktisk produktivt arbejde. Hele landet er blevet udsat for Farum-modellen: En karrusel af løgn og fupinvesteringer. Regninger bliver i første omgang betalt af de ansatte og de mest trængende.

Sandheden om det kollektive aftalesystem er, at pampere aldrig selv har kæmpet nogle reelle forbedringerne igennem. Overenskomsten bliver kun bedre hvis arbejdspladserne er med fra neden, hvis den lokale organisering ikke er sovset ind i legalistisk snik snak og samarbejdsudvalg og en årlig tur i parken.

1. maj er også en kampdag for ghetto-ungdommen, og også støtte til kampen for fulde demokratiske rettigheder, inklusive ytringsfrihed – og såmænd også religionsfrihed og frihed til ikke at tro. Terrorlovgivning og racistisk og reaktionær hetz sigter mod at indskrænke de dem.

Og 1. maj er en dag, hvor kravet om republikken Danmark genrejses. Vi lever med et kongehus, hvor den samlede elite synes vi skal klappe i de små hænder for hver nyfødt i overklassens øverste luftlag. Alle andre snotunger må sgu lære at klare sig selv, de er kun elsket af deres egne.

Budskabet fra 1. maj er: der findes ingen ægte frihed i en klassedelt verden.

Og budskabet fra 1. maj overalt i verden er: vi må selv skabe ved at afskaffe klasserne. Det er os selv – arbejderne og folkene – der kan lave verden om til et bedre sted.

APK & DKU

**1. maj
mod fascisme og imperialism**

Fire generationer af kommunister

HILSEN FRA MODSTANDEN

Frede Klitgård, 84, Nordsjælland

Formand for Aktive Modstandsfolk og redaktør af det antifascistiske tidsskrift Håndslag

For mig betyder 1. maj meget og har altid gjort det. Det har været den dag, hvor de arbejdende mennesker, der ville et andet samfund, samledes for at fremsætte ønsker og krav og samtidig manifestere solidariteten, der engang var meget stærk. Den er måske blevet noget mindre, men den kommer da heldigvis til udtryk i nye sammenhæng – når mange mennesker går sammen om en sag, som f.eks. imod Irak-krigen og den danske krigsdeltagelse.

Danske politikere har haft en dårlig vane med at læne sig op af stormagterne. Det gjorde de jo under besættelsen, i starten regnede de med tysk sejr – og det har skabt forvirring og myter, der varer ved til i dag. Og nu følger de Bush i sølet.

Jeg mener, at der skal være et lovforbud mod danske tropper i udlandet, for mig måtte det gerne skrives ind i grundloven. Danmark skal forsvares i Danmark, og vi skal ikke deltage i kolonikrige, hverken i Hitlers eller Bush's.

LILLE SAMFUNDSSPEJL

Henning Paaske Jensen, 63 år, Odense

Efterløner

Lille "samfundsspejl" på væggen der: Hvad ser vi?

Lanceringen af utallige fjernsynsprogrammer om boligindretning eller drømmen om ny bolig, hvor du med et hammer-slag selv kan byde med. Illusionen om, at du er "din egen lykkes smed", kan ikke få nok.

Gemt af vejen er den virkelighed, hvor forskellen mellem rig og fattig stiger og stiger.

Mange har dog en fornemmelse af, at store dele af Danmark lever på lånt tid i en "friværdi-boble". Friværdi-Danmark har ikke tillid til fremtiden, men

frygter den. Den fremtid, som allerede i dag gør livet helt utåleligt for de allersvageste i samfundet.

Lægger vi øre til "samfunds-vandrørene"? Hvad hører vi?

I en eller anden variant hører vi en mediestyret, skinger stemme om lov og orden, terrorisme og islam – i mange varianter, lige nu om tørklæder.

Hvilket bedrag! Hvis lov og orden? Hvilken terror, når amerikansk domineret krig og besættelse er holdt udenfor?

Terrorsagen fra Vollsmose kom som en appelsin i systemets turban, hjulpet på vej med infiltrering af en politiagent, som ikke kunne lide fremmede og var erklæret psykisk syg. Og politiets hovedvidne.

Jo, "med lov skal land bygges". Derfor føres med alle midler også krig mod den ungdom og folkelige fristeder, hvor man ønsker en anderledes vision og frirum end det, monopolernes liberaliserede Danmark vil tillade. I går var det Ungdomshuset, og i morgen er det måske Christiania.

Deres kriminelle dagsorden er ikke forsynet med reklameskiltet:

Vi fører krig og kræver Danmark indrettet efter, hvad der gavner A.P. Møller-koncernens profitter, og uanset menneskelige omkostninger.

Og uddyber heller ikke:

Danmarks deltagelse i ulovlige krige sker for at sikre danske monopoler del i andre landes ressourcer, som USA har sat sig for at kontrollere (olie og gas).

Kan man i stedet fremstille det, som at de, der bor oven på hovedparten af verdens energiressourcer, er nogle uciviliserede mennesker med en forkert tro (islam), så er meget opnået. Så er terror- og muslimhøsten slet ikke forgæves.

Men de har et problem: Mennesker evner både at se, høre og reflektere. Erkender trin for trin, at løgner er sat i system i grådighedens tjeneste, uanset om det er deltagelse i krig, eller det er propaganda om EU's velsignelser med privatisering sat i system.

Vores fremtid kan ikke blive et valg mellem Fogh Rasmussens eller Thorning Schmidts varianter af monopolernes Danmark. Et Danmark med markedet som gud. Begge er dybest set tjenerne for monopolerne og tilhængere af dansk involvering i krig, EU, privatisering og et fleksibelt arbejdsmarked, hvor der knokles stadig hårdere.

En helt anderledes vision om modstand mod krig og monopolers liberalisering kan ikke undgå at trænge sig endnu mere på i den kommende tid – med en ny tids unge i spidsen.

Fire generationer af aktive i APK - Arbejderpartiet Kommunisterne - fra modstandsmanden til DKU'eren – fortæller her arbejdernes kampdag og om kampene i dag.

Stop for krige og besættelser - Tropperne ud af Irak og Afghanistan NU

Skrot terrorlovgivningen - Nej til politistat.dk

Ungdomshus NU – Forsvar Christiania

Velfærd til alle - Stop kapitalismens hærgen

Nej til det fleksible arbejdsmarked – Frem mod 30 timers arbejdsuge

Socialisme er fremtiden

Jeg er osse republikaner

NÅ

Rikke Bay, 36 år, Århus

Pædagogmedhjælper i en børnehave

Jeg tilhører den generation, som de borgerlige medier så ramrende kalder "nå-generation": dem, der bare sætter sig ned i deres pæne, småborgerlige liv, passer deres pæne hjem og pæne job, belåner friværdien og ellers ikke brokker sig over noget overhovedet.

Det er jo et forvrængt billede, man får, hvis man mener, det kun er sådan. Det er nu i midten af 30'erne, skaderne begynder at vise sig, sliddet på kroppen, stresset for at få hverdagen til at hænge sammen, når ungerne skal hentes efter arbejdsdagen, der skal købes ind, laves mad og vaskes tøj, man skal nå at være sammen med sine børn, inden de skal puttes, og så skal vennerne, familien og fritidsinteresserne passes derindimellem. Aviser og en god bog må klares om aftenen, hvis ikke man er for træt, og det ender foran tv'ets uendelige kedsomhed af dårlig underholdning.

Der er heldigvis lyspunkter, når forældrene i Århus begynder at stå sammen imod de årligt gentagne nedskæringer på børnepasningen, som ingen troede, der kunne skæres mere ned på, når lokal-samfundet slås for at beholde skolen, og når man ser, at der er mange millioner mennesker verden over, der går imod krigen mod Irak, Afghanistan m.fl. Så øjner man håb for, at flere har lært, at sammenhold gør stærk og reelt er den eneste måde at få ting igennem på.

En vigtig lære af de sidste års budgetkampe er også, at selv med den meget store og flotte opbakning bag forældredemonstrationerne i Århus, kunne et stærkt kommunistisk parti have bredt demonstrationerne og protesterne ud på mange andre arbejdspladser i byen. Derfor er det så vigtigt at arbejde organiseret.

Men at nå noget ud over hverdagen, det er ikke nemt, når arbejdet fylder det meste af ens virksomme tid. Så kortere arbejdsuge burde være et krav, der blev råbt mere op om.

EN FREMTID UDEN KRIG, UNDERTRYKKELSE, RACISME

Cathrine Pedersen, 24 år, København

Formand for DKU

Arbejdernes internationale kampdag, 1. maj, er stadig helt aktuell. Overgrebene på arbejdere og unge tager stadig til. Nedskæringer, krig, terrorlove og ensretning er stadig på dagsordenen fra regeringen og borgerrepræsentationens side.

Flere og flere begynder dog at forstå, at det, vi ikke kæmper for, opnår vi aldrig.

I København har rydningen af Ungdomshuset, protesterne, politivolden og de mange fængslinger været en øjenåbner for de fleste og især for de unge, som har været massivt på gaden.

Kampene i forbindelse med rydningen er kampen for et helt bestemt fristed med en helt bestemt historie, men det er samtidig en ideologisk kamp imod det kapitalistiske Danmarks kassetænkning.

Vreden, der udfoldedes på Nørrebro i dagene omkring rydningen, var letantændelig og berettiget. Mange års frustrationer over racisme, nedskæringer, fattigdom, krig og tilintetgjorte drømme kom til udtryk i vreden over tyveriet af ungdommens hus og ungdommens frie kultur.

De parlamentariske politikere, som er ansvarlige for rydningen af huset og for den politik, der føres fra Christiansborg og borgerrepræsentationen, har alle vasket hænder, fordømt volden og bakket op om politiets brutale metoder. Herved har de afsløret sig selv som trofaste støtter af den kapitalistiske stats magtapparat og som ungdommens og arbejderklassens fjender.

Vi unge vil gerne have en lysere fremtid uden krig og undertrykkelse og racisme. Det er ikke en fremtid, vi kan få i et kapitalistisk system. Det er en fremtid, vi må skabe selv. Det er socialismen!

Socialismen er fremtiden

KOMMUNISTISK POLITIK

*APKs blad - Hver 14. dag
Tegn abonnement
kompol@apk2000.dk*

Kommunistisk Politik på nettet hver dag
www.kpnet.dk

Kontakt

DKU og APK

**Egilsgade 24, kld.
2300 København S**

Telefon: 35 43 49 50

**mail: dku@dku99.dk
apk@apk2000.dk**

Oktober Bogbutikkerne

Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

DEBATTÉR OG AKTIONÉR - SAMMEN LAVER VI LORTET OM

**Tag med på antiimperialistisk
og antifascistisk sommerlejr
28. juli - 3. august i Haslev**

**Info på www.dku99.dk - dku@dku99.dk
eller kontakt DKU: c/o Oktober Bogcafé,
Egilsgade 24 kld. 2300 Kbh S, 35 43 49 50**

NÅR URET BLIR RET BLIR MODSTAND TIL PLIGT

Valget mellem liberalisme og social-liberalisme

Resultatet af første valgrunde var forudsigeligt: Tilbage er højregaulisten Sarkozy og højre-socialdemokraten Royal.

De omfattende protester mod regeringens og præsidentens politik i Frankrig, som bl.a. har givet sig udtryk i et nej til EU-forfatningen og omfattende studenterprotester, gav sig udtryk i den højeste valgdeltagelse i mere end fyrrer år – men betød ironisk nok også en tilbagevenden til det traditionelle valg mellem gaulister og socialdemokrater, som blev forstyrret ved sidste valg, da kandidaterne var den reaktionære Chirac over for den ultrareaktionære Le Pen.

Ved søndagens valg fik Nicolas Sarkozy 30,5 pct. af stemmerne og Ségolène Royal 25,7 pct. – milevidt fra at mønstre et flertal af vælgerne bag deres kandidatur. Den borgerlige 'midterkandidat' François Bayrou blev nr. tre med 18 pct. af stemmerne, mens Le Pen dumpede ned på en fjerdeplads med godt 11 pct., en klar tilbagegang fra de næsten 17 pct., der i 2002 gjorde ham til deltager i den afgørende runde.

Der opstillede i alt 12 kandidater, herunder en hel stribe venstrefløjskandidater. Ved dette valg nåede ingen af dem fem pct. Bedst gik det for trotskisten Olivier Besancenot (Ligue Communiste) med 4,5 pct. – foran PCF's (det eurokommunistiske revisionistparti) kandidat Marie-George Buffet med knap 2 pct., Lutte Ouvrière's Arlette Laguiller med 1,5, De Grønnes Dominique Voynet med 1,6 og Attac-grundlæggeren José Bové med 1,3 pct. De fleste af disse har allerede erklæret støtte til Royal i anden runde.

PCOF: For et revolutionært alternativ

Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti, PCOF – APK's søsterparti – udtalte i en erklæring op til valget:

- S. Royal, de socialliberales kandidat, og N. Sarkozy, de neoliberaleres modkandidat ... forsøgte omhyggeligt at undgå at blive fanget sammen med monopolerne, men de 'glemte' at tage afstand fra, at profitterne eksploderer

som følge af deres egen politik for demontering af velfærd. De har foretrukket at komme med overbud i 'værdidebatten' – et andet ord for mellem-lagenes lov og orden-krav under dybe kriser.

De, der så sent som i går sværgede til 'Europa' (EU) for at få os til at accepteres den nyliberale forfatning, fremfører i dag nationalisme og chauvinisme, som marginaliserer en stor del af vores folk, som lever, arbejder, fremstiller og producerer værdier.

For at fastholde dette land omkring kandidater, som ikke sætter spørgsmålstegn ved systemet, oplevede man Bayrous fremgang i meningsmålinger. Denne såkaldte tredje vej er en pseudovej, som skal tilfredsstille dem, der forkaster de to andre kandidater ud fra ønsket om en fusion imellem den hårde liberale linje og den bløde socialliberalisme.

Le Pen, millionær og kandidat for de ekstremt fremmedfjendske og det populistiske højre, kan glæde sig over at se dem alle antage hans banale temaer.

Ingen af disse fire kandidater er repræsentanter for de arbejdende og folkelige masser. Præsidentvalgene er demokratiske, påstår man. De reducerer politikken til at være et personvalg.

Det fremmer ideen om, at samfundets vigtigste spørgsmål afgøres af en stemmeseddel og opnåelse af en procentdel af stemmer.

Ingen venstrefløjskandidat at foretrække

PCOF fortsætter:

- Ifølge de kandidater, som opstiller

i første runde, gør denne det muligt at udtrykke markere en afvisning af systemets kandidater. Men den sociale virkelighed er gået længere: Den arbejdende befolkning tager i sine kampe afstand fra den nyliberale politik i monopolernes tjeneste – med bevægelsen mod indførelse af politistaten og solidariteten med de 'illegale indvandrere', for at nævne de nyeste kampfelter.

Sejrene i kampen mod den nyliberale forfatning og ungdommens og arbejdernes nej til CPE viste, at vi kunne skabe en bevægelse imod regeringen og reaktionen. Udarbejdelsen af platformen 'Grundlaget for et alternativ til liberalismen' åbnede for en politisk dagsorden, der lægger op til et brud med både neoliberalisme og socialliberalisme.

Det skabte håb om, at denne sociale bevægelse også kunne komme til udtryk på parlamentarisk plan. Diskussionerne om en fælles kandidat har været i månedsvis og slugt aktivisternes energi, som havde været langt bedre anvendt til at popularisere grundlaget og forbinde det med den sociale bevægelse, som fortsat udvikler sig, og vinde tilslutning fra de arbejdende og folkelige masser. Vi så splittelse efter splittelse på basis af parlamentariske beregninger. Det førte til en hel stribe kandidater, som hver for sig påberåber sig at repræsentere oppositionen til PS og højrefløjens politik. Hvilket spild!

Vort parti har altid kæmpet for, at 'Grundlaget' er det program, hvorpå der kan udvikles den bredeste enhed, en politisk aktionsenhed for mobilisering på alle klassekampens områder og også i forbindelse med valgene. Dette grundlag er baseret på enhed omkring opbygning af et alternativ til liberalismen og socialliberalismen.

Vort parti vil ikke bidrage til forøgelsen af splittelsen ved at 'vælge' en af disse kandidater frem for de andre. Derfor har vores parti opfordret sine aktivister, venner og sympatisører til at lægge en blank stemmeseddel i stemmeboksen eller lægge en besked om, at man vil have 'et alternativ til liberalisme og socialliberalisme'.

Hvorfor drabene på Virginia Tech?

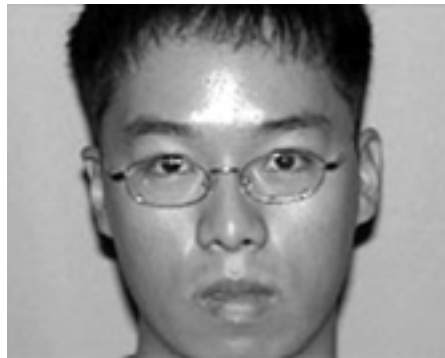
Af Workers World

Hvad er grunden til, at det amerikanske samfund udløser den ene skolemassakre efter den anden og andre voldelige tragedier med almindelige mennesker som ofre? Denne artikel giver en marxistisk analyse af den amerikanske vold som socialt fænomen og rejser samtidig spørgsmålet, om svaret simpelthen er at forbyde den lette adgang til våben – eller om dette er en afledning fra, hvad der virkelig er på spil.

Endnu en massakre er sket på et uddannelsessted, der denne gang efterlod 33 døde på Virginia Tech – den værste begivenhed af den slags nogensinde på et amerikansk universitet.

Nyhedsmedierne virker forbløffede, forbavsede, men deres dækning lyder nærmest identisk med historierne fra Columbine for otte år siden. De fokuserer på den unge mand, som politiet siger begik drabene, før han begik selvmord, og på hans personlighed. Han omtales som en 'enspænder', deprimeret, måske vred på kvinder.

Men er der ikke ensomme og deprimerede mennesker over hele verden? Mange lande har høje selvmordstal. Hvordan går det til, at nogle af disse her i landet bliver masse-mordere? USA er verdens førende, hvad angår tilsyneladende tilfældige voldshandlinger begået af enkeltpersoner. Hvorfor?

Drabsmanden Cho Seung Hui

Præsident George W. Bush hastede til Virginia for at tale til en større forsamling dagen efter myrderierne og prøvede at angive tonen for, hvad der kunne siges: 'Det er umuligt at finde mening i en sådan vold og lidelse,' sagde han.

Spørg altså ikke hvorfor, prøv ikke at forstå! Det giver ingen mening. 'Vær stærke i troen,' var Bushs budskab. Men der ER grunde til, at disse ting sker her, og for resten af verden står de temmelig klare. Det er kun i USA, at ingen har lov til at drøfte årsagerne.

Hvad adskiller dette land fra resten af verden? Det er hverken det mest velstående eller det fattigste. Det er hverken det mest sekulære eller det mest religiøse. Det er ikke kulturelt mest homogent, men heller ikke det mest heterogent.

Men der er ét område, hvor det nærmest står alene. Det rummer det største *hightech*-våbenarsenal i verden og overgår langt alle andre lande. Det har militærbaser spredt over det hele; de fleste lande har ingen tropper uden for egne grænser.

Det fører i øjeblikket to varme krige, i Irak og Afghanistan, og har sendt hundreder tusinder af tropper til udlandet i de sidste par år. Hver eneste dag formodes offentligheden her at identificere sig med soldater, som braser ind i hjem i Bagdad, samler folk sammen og fører dem bort til 'forhør', hvad alle ved kan betyde tortur og tilbageholdelse i ubestemt tid.

Det sendes også tungt rustede 'specialkommandoer' på hemmelige missioner i utallige andre lande, såsom dem, der netop har understøttet invasionen og bombningen af Somalia, eller dem,

som har forsøgt at fremmane oppositionen i Iran. Dette er dokumenteret af nyhedsmedierne.

Disse såvel som tidligere kolonikriges uhyrlige brutalitet prises fra Det Hvide Hus og ned som den bedste måde – ja, den eneste – til at opnå, hvad de politiske ledere og deres indflydelsesrige og velhavende bagmænd mener er nødvendigt for at beskytte deres verdensimperium.

Bliver masser af mennesker dræbt? 'Der sker ting og sager,' sagde fhv. krigsminister Donald Rumsfeld. 'Collateral damage,' siger Pentagon.

Hjemme har USA verdensrekord i fængslinger. Flere end to millioner spæres inde i fængselssystemet hvert eneste år, de fleste farvede mennesker. Når de kommer ud, har de kommercielle væbnede sikkerhedsvagter tælles med, har USA millioner af ansatte, som benytter pistoler og andre tvangsinstrumenter i deres arbejde.

I sidste ende opretholdes militær og politi – disse 'væbnede grupper af mænd', som marxister definerede dem, før kvinder blev indrangeret i rækkerne – for at forevige og beskytte det nuværende uretfærdige system af kapitalistisk ulighed, hvor nogle få kan hævde, at de personligt ejer en stor økonomi, der er opbygget af hundrede af millioner arbejderes sved og blod.

Og jo mere delt, jo mere polariseret samfundet bliver, jo større bliver graden af tvang og vold. Angrebsvåben findes nu overalt i dette samfund, ligesom *Tasers* (elektriske stødpistoler), håndjern, køller og tåregas. De er normalt først i hænderne på politi, militær og andre statsagenturer og kan siden dukke op overalt.

Der er mange penge i vold i massekulturen. Fjernsyn, film, underholdningsromaner, internethjemmesider, videospil – alle fokuserer på '*sociopater*', mens de glorificerer statens brug af vold, tit suppleret af en enlig lov og orden-ridder. Når børn når teenagealderen, har de allerede set tusindvis af mord og drab i tv. Og i den sidste tid er der kommet ny spænding med talrige programmer, som omhandler chikane, forfølgelse og terror mod kvinder – og

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Taser: El-pistol der kan dræbe

i voksende omfang mod børn.

Som Duke-voldtægtssagen og mange 'escortservicé'-annoncer viser, er farvede kvinder i særlig grad ofre for udbytning og har ikke ressourcer til at sikre en smule retfærdighed. Og som mordene langs grænsen viser, er farvede indvandrere 'lovligt bytte' for racistske dræbere.

Kapitalismens sociale jordbund kan fremmedgøre og skabe raseri i en ustabil og uheldig person, som burde have hjælp, men ikke får det. Hvis den unge mand, som anklages for disse mord, modtog anti-depressive medikamenter, er det endnu et vidnesbyrd om, at det kræver mere af samfundet at behandle psykiske lidelser end blot at udskrive tvivlsom kemi – på et tidspunkt, hvor hospitaler lukker og sundhedspleje er uopnåelig for millioner og atter millioner af mennesker.

Mange liberale kommentatorer benytter lejligheden til at forny kravet om strengere våbenlove. Ja, angrebsvåben er forfærdelige, men det er *bunker buster*-bomber også, og helikoptere, der affyrer flere tusinde runder i minuttet, og de ultimative atomvåben. At afvæbne folket er ikke svaret, især ikke, når den kapitalistiske stat er væbnet til tænderne og dagligt anvender brutalitet og tvang.

Den bedste modgift mod disse tragedier er at opbygge en bevægelse for dybtgående social forandring, for at erstatte kapitalisme med socialisme, hvor folks energi kan rettes mod at løse de store problemer, som vejer tungt på menneskeheden i dag, hvad enten det er krigene eller den globale klimaændring eller ensomheden i jungle-samfundet.

27. april 2007
Oversat af KP

Ecuador: En rungende sejr for folket og venstrekræfterne

*Ecuadors
venstreorienterede
præsident Rafael Correa
vandt folkeafstemningen den
15. april om en ny grundlov
med overvældende flertal.
Ecuadors Marxistisk-
Leninistiske Kommunistiske
Parti (PCMLE) kommenterer
det her, fra deres ugeavis En
Marcha nr. 1355.*

Ja-sejren var knusende. 78 % af ecuadorianerne gav udtryk for deres ønske om forandring ved at bane vej for indkaldelsen af en grundlovgivende nationalforsamling, som nu vil komme i centrum for de forskellige folkelige og politiske organisationer.

Sammen med denne sejr for Ecuadors arbejdere og folk, for venstrepartierne og andre demokratiske og progressive kræfter, som førte kampagne for et ja, indtrådte

også højrefløjens nederlag, repræsenteret af den Kristelige Demokratiske Union, det Kristelige Sociale Parti, Det Patriotiske Samfund og PRIAN, handelsstandsforeningerne og de store kommunikationsmedier såsom Teleamazonas, Telecentro, Gamavision, El Comercio og El Universo, som gennemførte en omfattende og aggressiv anti-kommunistisk kampagne.

Højre håbede i det mindste at vinde 20-25 % af stemmerne for et nej, for at kunne udråbe en 'sejr' og for at rokke ved legitimiteten ved indkaldelsen af den grundlovgivende forsamling. Nu hævder de kynisk, at de ikke føler det som et nederlag, og at de er en del af de kræfter, som ønsker forandring.

Folket stemte for at afskaffe en forfatning, som gør neoliberalismen til den officielle 'udviklingsmodel'. Lige så snart resultatet var kendt, erklærede højrefløjens imidlertid, at det er nødvendigt at nå frem til konsensus blandt alle de sociale og politiske elementer i landet for at udarbejde en forfatning, som vil tage hensyn til alles meninger – dvs. som opretholder de begreber og juridiske konstruktioner, der forsvarer borgerskabets og imperialismens økonomiske og politiske interesser.

Der kan ikke være nogen overenskomst eller konsensus med bourgeoisiet og imperialismens repræsentanter. Folket har kæmpet for forandring og ønsker nu, at den grundlovgivende forsamling udarbejder et politisk charter, som vil skabe betingelser for at introducere

dybtgående forandringer i Ecuador.

For at dette skal kunne ske, må venstrefløjens og de progressive og demokratiske kræfter danne en flertalsrepræsentation i den

grundlovgivende forsamling og spærre vejen for højrefløjens, som også ønsker at have sine repræsentanter i forsamlingen.

Oprettelsen af enhedslistes, som kan forene repræsentanter for bevægelser, partier og organisationer, som slås for sociale forandringer, er helt grundlæggende. Det ville være en alvorlig fejl, hvis der med ja-sidens knusende sejr kommer til at fremstå særstandpunkter, som undervurderer enhedens betydning og styrke, og som kunne splitte dem, som bør marchere og handle sammen i denne parlamentariske udfordring og i den grundlovgivende forsamling selv.

Vi må møde højrefløjens samlet og ikke tro, at det nederlag, den nu har lidt, betyder dens endelige død og begrævelse.

Den globale herskende klasse:

Milliardærerne - og hvordan de kringlede den

af Professor James Petras

Til milliardærerne fra de gamle imperialistiske lande, som har profiteret enormt på nyliberalismens fremmarch, er der kommet nye superrig. Ikke mindst fra Rusland, Kina, Indien, Mexico og Brasilien. De findes på Forbes' lister over verdens rigeste mænd

Mens antallet af milliardærer i verden voksede fra 793 i 2006 til 946 i år, blev masseopstande almindelige i både Kina og Indien.

Indien har det største antal milliardærer (36) i Asien med en total rigdom på 191 mia. dollars: Her erklærede premierminister Singh, at den største enkelte trussel imod *'Indiens sikkerhed'* var de maoistiske ledede guerillastyrker og massebevægelser i de fattigste dele af landet.

I Kina – med 20 milliardærer, der tilsammen råder over 29,4 mia. dollars – har de nye herskere, der er stillet over for næsten hundrede tusinde rapporterede opstande og protester, øget antallet af særlige væbnede anti-oprørs-militser hundrede gange, og har samtidig øget forbruget for de fattige på landet med 10 mia. dollars i håb om at mindske de monstrøse klasseuligheder og afværge en masseopstand.

Den globale herskerklassens samlede rigdom voksede med 35 pct. fra sidste år til år, hvor den satte rekord med 3,5 billioner dollars, mens indkomstniveauet for de nederste 55 pct. af verdens befolkning på seks milliarder gik tilbage eller stagnerede.

Sagt på en anden måde ejer en hundrede milliontedel af verdens befolkning (1/100.000.000) mere end over tre milliarder mennesker tilsammen.

Over halvdelen af dagens milliardærer (523) kom fra blot tre lande: USA

(415), Tyskland (55) og Rusland (53). 35 pct. af deres velstandsforøgelse kom i højere grad fra spekulation på aktiemarkeder, ejendomshandel og varehandel end fra tekniske innovationer, investeringer i jobskabende industrier eller sociale ydelser.

Blandt de nyeste, yngste og hurtigst voksende grupper af milliardærer udmærker det russiske oligarki sig specielt ved sin umætteligt rovgriske start. To tredjedele (67 pct.) af de nuværende russiske milliardær-oligarker startede ophobningen af rigdom, mens de var først eller i midten af tyverne.

I det berygtede årti i 90'erne under Boris Jeltsins og hans USA-dirigerede økonomiske rådgivere Anatolij Tjubaj's og Jegor Gajdars halvdiktatoriske regime blev hele den russiske økonomi sat til salg til en 'politisk pris', der var langt under dens virkelige værdi. Overførslen af ejendom blev uden undtagelse opnået i kraft af gangstertaktik, snigmord, massivt tyveri og tilraning af statens ressourcer, ulovlige aktiemaniplationer og ulovlige overtager. De kommende milliardærer rippede den russiske stat for værdier til over en billion dollars i form af fabrikker, transport, olie, gas, jern, kul og andre tidligere statsejede ressourcer.

I modsætning til, hvad der hævdes af europæiske og amerikanske kommentatorer på både højre- og venstrefløj, er meget få af de tidligere kommunistiske topledere at finde i det nuværende russiske oligarki.

For det andet – og i modsætning til spinmestrenes påstande om 'kommunistisk ineffektivitet' – var de tidligere sovjetiske miner, fabrikker og energivirksomheder profitable og konkurrencedygtige, før de blev overtaget af de nye oligarker. Dette fremgår klart af den massive private rigdom, der blev ophobet på mindre end et årti af disse gangster-forretningsmænd.

Næsten ingen af milliardærernes oprindelige rigdomskilder havde noget at gøre med byggeri, innovation eller udvikling af nye, effektive virksomheder. Rigdom blev ikke overført til højt placerede kommissærer i det kommunistiske parti (laterale overførsler), men blev beslaglagt af bevæbnede private mafiaer drevet af nyudklækkede universitetskandidater, der hurtigt kapitaliserede på at korrumpere, intimidere eller begå snigmord på overordnede statsfunktionærer og drog fordel af Boris Jeltsins bevidstløse kontrakter med vestlige 'frit markedskonsulenter'.

Forbes Magazine udsender årligt en liste over de rigeste enkeltpersoner og familier i verden. Det mest pudsige ved bladets berømmede biografiske noter om de russiske oligarkers baggrund er den genkommende henvisning til kilden til deres rigdom som *'selvskabte'*, som om tyveriet af statsejendommen, som blev skabt og forsvaret i over 70 år af den russiske befolknings sved og blod, var resultatet af nogle og tyveårige banditers iværksætterdygtighed.

Alle de otte russiske milliardæroligarker, som topper listen, havde deres start under svært bevæbnede opgør med deres rivaler, ved at oprette 'papierbanker' og overtage aluminium, olie, gas, nikkel og stålproduktion, samt eksporten af bauxit, jern og andre mineraler. Alle sektorer af den tidligere økonomi blev plyndret af de ny milliardærer: bygge- og anlæg, telekommunikation, kemi, ejendomme, landbrug, vodka, fødevarer, jord, medier, biler, luftfart m.v.

Med få undtagelser nåede alle oligarkerne hurtigt toppen eller nær toppen ved at følge Jeltsins privatiseringer, bogstavelig talt i kraft af mord på eller ved intimidering af alle modstandere i det tidligere sovjetiske magtapparat og konkurrenter fra rivaliserende røverbander.

De centrale 'politiske' forholdsregler,

James Petras Foto: KP

der muliggjorde de fremtidige milliardærs oprindelige plyndring og overtager, var den enorme og øjeblikkelige privatisering af næsten alle offentlige virksomheder, som Gajdar-Tjubajsholdet gennemførte. Denne 'chokbehandling' blev opmuntret

af et hold økonomiske rådgivere fra det amerikanske Harvard Universitet – og ganske særlig af den amerikanske præsident Clinton – med henblik på at gøre det umuligt at vende den kapitalistiske omdannelsesproces om igen. Privatiseringen førte til de kapitalistiske bandekrige og til opløsning af den russiske økonomi.

Resultatet var en 80 pct.s nedgang i levestandard, en devaluering af rublen og frasalget af uvurderlige olie-, gas- og andre strategiske ressourcer til udsalgspriser for den opstigende klasse af rovgriske milliardærer og amerikanske og europæiske multinationale olie- og gasselskaber.

Over hundrede milliarder dollars om året blev hvidvasket af mafiaoligarker i de centrale banker i New York, London, Schweiz, Israel og andetsteds – midler, som senere blev genanvendt til køb af dyre ejendomme i USA, England, Spanien og Frankrig såvel som til investeringer i britiske fodboldhold, israelske banker og *joint ventures* i ædelmetalbranchen.

Vinderne af bandekrigene under Jeltsinregimet fulgte succesen op ved at udvide operationerne til en række nye øko-

nomiske sektorer, investeringer til udvidelse af eksisterende foretagender (især inden for ejendomsspekulation, minedrift og forbrugsindustrier) og i udlandet.

Under præsident Putin konsoliderede gangster-oligarkerne sig og voksede fra multimillionærer til milliardærer, derfra til multi-milliardærer og så videre. Fra at være unge, brovtende banditter og lokale svindlere blev de til 'respektable' partnere for amerikanske og europæiske multinationale virksomheder, ifølge deres vestlige pr-agenter. De nye russiske oligarker var ifølge finanspressen 'landet' på den globale finansscene.

De nye milliardærer har imidlertid, som præsident Putin påpegede for nylig, undladt at investere, innovere og skabe konkurrencedygtige foretagender, til trods for optimale betingelser. Bortset fra eksport af råmaterialer, der drager fordel af høje internationale priser, indtjener kun nogle enkelte af de oligark-ejede fabrikker udenlandsk valuta, fordi kun ganske få af dem kan konkurrere på de internationale markeder. Årsagen er, at oligarkerne har 'spredt sig' til aktiespekulation (Suleiman Kerimov 14,4 mia. dollars, Mikhail Prokhorov 13,5 mia.), bankvæsen (Fridman 12,6 mia. dollars) og opkøb af miner og mineral forarbejdningsanlæg.

De vestlige medier har fokuseret på slagsmålet mellem en håndfuld oligarker fra Jeltsin-æraen og præsident Vladimir Putin og den øgede rigdom hos en række milliardærer fra Putin-perioden.

De biografiske vidnesbyrd viser imidlertid, at der ikke er nogen kløft mellem milliardærernes opstigning under Jeltsin og deres konsolidering og ekspansion under Putin. Nedgangen i gensidige mord og skiftet til statsreguleret konkurrence er lige så meget et produkt af konsolideringen af de store formuer, som det er 'nye spilleregler' påtvunget af præsident Putin.

I midten af det 19. århundrede påpegede Honoré Balzac i sin analyse af det af det 19. århundredes respektable franske bourgeois opstigning dets tvivlsomme oprindelse: "*Bag alle store formuer skjuler der sig store forbrydelser.*"

De svindlerier, der gennem årtier affødte det nittende århundredes franske borgerskabs opstigning, blegner i

sammenligning med den massive udplyndring og blodsudgydelse, der har frembragt Ruslands milliardærer i det 21. århundrede.

Latinamerika

Hvis blod og skydevåben var redskaberne i de russiske milliardær-oligarkers opstigning, var det i andre regioner markedet eller rettere den konsensus i Washington, som blev tilvejebragt af USA, Den Internationale Valutafond og Verdensbanken, der var drivkraften bag de latinamerikanske milliardærs opstigning.

De to lande i Latinamerika, der har den største koncentration af rigdom og det største antal milliardærer, er Mexico og Brasilien (77 pct.). Det er de to lande, der har privatiseret de mest lukrative, effektive og største offentlige monopoler. Af de i alt 157,2 mia. dollars, som ejes af de 38 latinamerikanske milliardærer, er de 30 brasilianere eller mexicanere med 120,3 mia.

38 familiers og enkeltpersoners formuer overstiger 250 millioner latinamerikanere samlede besiddelser. 0,000001 pct. af befolkningen ejer mere end de nederste 50 pct. I Mexico er 0,000001 pct. af befolkningens indkomster større end 40 millioner mexicaneres indkomster lagt sammen.

Opstigningen af de latinamerikanske milliardærer falder sammen med det reelle fald i mindstelønningerne og udgifterne til offentlige ydelser og svækkelsen af arbejdsmarkedslovgivningen, med forøgelsen af den statslige undertrykkelse og en tiltagende svækkelse af den faglige organisering af arbejdere og bønder og de kollektive forhandlinger, samt med gennemførelsen af skatter, der vender den tunge ende nedad, tynger arbejdere og bønder, mens skattnedsættelser og subsidier til landbrugs- og mineral-eksportører har bidraget til udklækningen af milliardærer.

Resultatet har været en nedsat mobilitet for offentligt ansatte og arbejdere, at byernes arbejdskraft glider over i den uformelle sektor (af sort arbejde), massive fallitter blandt småbønder, småbrugere og landarbejdere og en altomfattende udvandring fra landet til byernes slumkvarterer samt til udlandet.

Hovedårsagen til fattigdom i Latin-

amerika er selve de betingelser, der fremmer væksten af milliardærer. I Mexicos tilfælde resulterede privatiseringen af telekommunikations-sektoren til bundpriser i firdoblingen af Carlos Slim Helus formue – han er den tredjerigeste mand i verden (lige efter Bill Gates og Warren Buffet), med en nettoværdi på 49 mia. dollars. To andre mexicanske milliardærer, Alfredo Harp Helu og Roberto Hernandez Ramirez, nød godt af privatiseringen af banker og deres efterfølgende denationalisering ved salget af Banamex til Citicorp.

Privatisering, finansiel deregulering og denationalisering var de centrale operationsprincipper for den amerikanske økonomiske udenrigspolitik, som fandt anvendelse ved IMF og Verdensbanken i Latinamerika. Disse principper bestemte de fundamentale betingelser, som ligger til grund for alle lån og alle genforhandlinger af gæld i Latinamerika.

De vordende milliardærer kom fra både gamle og nye penge. Nogle begyndte deres opstigning ved at sikre sig regeringskontrakter under den tidligere statsanførte udviklingsmodel (fra 1930'erne til 1970'erne), og andre via arvet rigdom. Halvdelen af de mexicanske milliardærer arvede deres oprindelige formuer på mange millioner dollars på deres vej imod toppen. Den anden halvdel nød godt af politiske forbindelser og efterfølgende store bestikninger i forbindelse med billige køb af offentlige virksomheder og efterfølgende salg af disse med store profitter til amerikanske multinationale. Hovedparten af de tolv millioner mexicanske immigranter, der krydsede grænsen til USA, er flygtet fra elendige vilkår, der gjorde det muligt for Mexicos gamle og nyrige millionærer at tilslutte sig de globale milliardærers klub.

Brasilien har det største antal milliardærer (20) af noget land i Latinamerika, med en nettoindkomst på 46,2 mia. dollars, hvilket svarer til mere end 80 millioner forarmede brasilianeres indkomst på land og i by. Næsten 40 pct. af de brasilianske milliardærer startede med store formuer og øgede dem simpelthen via overtagelser og fusioner. De såkaldte *'self-made'* milliardærer nød godt af privatisering af den lukrative finanssektor (Safra-familien med 8,9 mia. dollars) og

af jern- og stålkombinaterne.

Hvordan man bliver milliardær

Mens viden, færdigheder i teknik og iværksætterier samt markedserfaring kun spillede en ringe rolle i udklækningen af millionærer i Rusland og Latinamerika, var kontaktfladerne mellem politik og økonomi langt vigtigere på hvert stadie af rigdomsakkumulationen.

I de fleste tilfælde var der tre stadier:

1. Under den tidlige 'statslige' udviklingsmodel 'lobbyede' og bestak de nuværende milliardærer sig til regeringskontrakter, skatteundtagelser, subsidier og beskyttelse imod udenlandske konkurrenter. Statslige overdragelser var brohovedet, udgangspunktet for milliardærstatusen i den efterfølgende neoliberale fase.

2. Den neoliberale periode har skabt den største mulighed for tilraning af lukrative offentlige aktiver til langt under deres markedsværdi og indtjeningskapacitet. Privatiseringen, der blev beskrevet som 'markeds-transaktioner', var i virkeligheden politiske salg i fire henseender: prismæssigt, med hensyn til udvalget af købere, returkommission til sælgerne og med henblik på at fremme en ideologisk dagsorden. Rigdomsakkumulationen var et resultat af udsalget af banker, mineraler, energiressourcer, telekommunikationsanlæg, kraftværker, transport og statens overtagelse af privat gæld. Dette var startskuddet til overgangen fra millionær- til milliardærstatus. Dette blev i Latinamerika fuldført via korrupsion og i Rusland via snigmord og bandekrig.

3. I den tredje fase (den nuværende) har milliardærerne konsolideret sig og ekspanderet deres imperier via fusioner

Boris Jeltsin, en af de skumleste skikkelser i Ruslands historie, er død. Anders Fogh kalder det "trist".

Han vil blive begravet af sine gamle antikommunistiske venner Bill Clinton og Bush Sr.

og overtagelser, yderligere privatiseringer og oversøisk ekspansion. Private monopoler for mobiltelefoner, telekommunikation og andre 'offentlige' funktioner har sammen med høje varepriser tilføjet milliarder af dollars til de oprindelige koncentrationer. Nogle millionærer blev milliardærer ved at sælge deres ny erhvervede, lukrative privatiserede foretagender til udenlandsk kapital.

I både Latinamerika og Rusland tiltrækkede milliardærerne sig lukrative statsaktiver under beskyttelse af neoliberale regimer (Salinas og Zedillo-regeringerne i Mexico, Collor og Cardoso i Brasilien, Jeltsin i Rusland) og konsoliderede og ekspanderede under angiveligt 'reformistiske' regimer (Putin i Rusland, Lula i Brasilien og Fox i Mexico). I resten af Latinamerika (Chile, Colombia og Argentina) startede udklækningen af milliardærer med blodige militærkup og regimer, der ødelagde de sociale og politiske bevægelser og påbegyndte privatiseringsprocessen. Denne proces blev dengang om muligt endnu mere energisk promoveret af de følgende valgte regimer, både højre- og 'centrum-venstre'.

Hvad der gentagne gange er demonstreret i både Rusland og Latinamerika, er, at nøglefaktoren, der fører til kvantespringet i rigdom fra millionærer til milliardærer, var den enorme privatisering og den påfølgende denationalisering af lukrative offentlige foretagender.

Hvis vi til koncentrationen af 157 mia. dollars i hænderne på en minimal fraktion af eliten lægger de 990 mia. dollars, der blev opsuget af de udenlandske banker i gældsbetalinger, og den billion (tusinde milliarder) dollars, der blev hævet i form af profitter, royalties, renter og hvidvaskede penge i løbet af det forangående halvandet årti, har vi en passende ramme til forståelse af, hvorfor to

tredjedele af befolkningerne i Latinamerika fortsat har utilstrækkelige levevilkår, og hvorfor økonomierne stagnerer.

USA's ansvar for væksten i antallet af latinamerikanske milliardærer og massearmod er mangfoldig og omfatter en hel stribe politiske institutioner, erhvervseliter og intellektuelle førere og mediemoguler.

Først og fremmest bakkede USA op om militærdiktatorerne og de neoliberale politikere, der indførte de milliardær-orienterede økonomiske modeller.

Det var ekspræsident Clinton, CIA og hans økonomiske rådgivere, som i forbindelse med de russiske oligarker sikrede den politiske efterretning og den materielle støtte, der kunne bringe Jeltsin til magten og bakke op om hans ødelæggelse af det russiske parlament (Dumaen) i 1993 og det manipulerede valg i 1996. Og det var Washington, der tillod, hundrede milliarder dollars blev hvidvasket i amerikanske banker i løbet af 1990'erne, sådan som det blev afsløret af den amerikanske kongres' underkomité for bankvæsen (1998).

Det var Nixon, Kissinger og senere Carter og Brzezinski, Reagan og Bush, Clinton og Albright, der bakkede op om de privatiseringer, der blev presset igennem af latinamerikanske militærdiktatorer og borgerlige reaktionære i 1970'erne, 1980'erne og 1990'erne. Deres instruktioner til de amerikanske repræsentanter i IMF og Verdensbanken var skåret ud i pap: Privatisér, deregulér og denationalisér (PDD), før der overhovedet kan forhandles lån.

Det var amerikanske akademikere og ideologer, der arbejdede hånd i hånd med de såkaldte multi-laterale agenturer, som kontraktansatte konsulenter, der trænede, designede og fremdrev privatiserings-, deregulerings- og denationaliserings-dagsordenen blandt deres tidligere Ivy League-studenter (fra de kendteste amerikanske universiteter) og senere økonomi- og finansministre og centralbankdirektører i Latinamerika og Rusland.

Det var multinationale selskaber og banker fra USA og EU, der købte de fremvoksende latinamerikanske milliardærer ud eller indgik i *joint ventures* med dem, og som indhøstede billionstore udbeta-

linger på den gæld, som de korrupte militære og civile regimer havde pådraget sig.

Milliardærerne er lige så meget et produkt og/eller biprodukt af amerikansk anti-nationalistisk og anti-kommunistisk politik, som de er et produkt af deres eget grandiose tyveri af offentlige værdier.

Konklusion

I betragtning af de enorme klasse- og indkomst-uligheder i Rusland, Latinamerika og Kina (20 kinesiske milliardærer har på mindre end ti år tilegnet sig nettoværdier for over 29,4 mia. dollars) er det mere korrekt at beskrive disse lande som 'svulmende milliardærer' snarere end 'markeder på vej frem', eftersom det ikke er det 'frie marked', men milliardærernes politiske magt, der dikterer politikken.

Lande med 'svulmende milliardærer' frembringer blomstrende fattigdom, og sænker levevilkårene i bund. Skabelsen af milliardærerne betyder nedbrydning af det civile samfund, social solidaritet, beskyttende sociallovgivning, pensioner, ferier, offentlige sundhedsprogrammer og uddannelse.

Mens politikken er helt central, betyder fordums politiske betegnelser ikke længere noget. Den brasilianske eks-marxist og ekspræsident Cardoso og den tidligere fagforeningsleder præsident Lula Da Silva har privatiseret offentlige foretagender og fremmet en politik, der har udklækket milliardærer. Ekskommunisten Putin dyrker visse milliardær-oligarker og tilbyder at stimulere andre til at tage sig sammen og investere.

Den periode, der har set den største tilbagegang i levestandard i Latinamerika og Rusland, falder sammen med opløsningen af de nationalistiske, popu-

listiske og kommunistiske økonomier.

Mellem 1980 og 2004 stagnerede Latinamerika – nærmere betegnet Brasilien, Argentina og Mexico – på en *per capita*-vækst på 0-1 pct.

Rusland registrerede en 50 pct.s tilbagegang i BNP mellem 1990 og 1996, og levestandarden faldt 80 pct. for alle undtagen rovdyrene og deres gangsterbander.

Den vækst, der er set på det seneste (2003-2007) har, hvor den finder sted, mere at gøre med den ekstraordinære stigning i de internationale priser (på energiressourcer, metaller og landbrugseksport) end på nogle positive udviklinger fra de milliardær-dominerede økonomier.

Milliardærernes vækst er næppe et tegn på '*generel velstand*' som følge af det 'frie marked', som redaktørerne af Forbes Magazine påstår. Faktisk er den resultatet af ulovlig tilegnelse af lukrative offentlige ressourcer, som er opbygget af millioner af arbejderes arbejde og kamp i Rusland og Kina under kommunisme og i Latinamerika under de populistisk-nationalistiske og demokratisk-socialistiske regeringer.

Mange milliardærer har arvet rigdom og har brugt deres politiske forbindelser til at udvide og øge deres imperier. Det har lidet at gøre med iværksætter-evne.

Milliardærernes og Det Hvide Hus' vrede og fjendtlighed over for præsident Hugo Chávez i Venezuela skyldes præcis, at han vender op og ned på den politik, der skaber milliardærer og massearmod. Han gen-nationaliserer energiressourcer, offentlige virksomheder og eksproprierer store landejendomme.

Chávez udfordrer ikke blot det amerikanske overherredømme i Latinamerika, men også hele det Privatiserings-, deregulerings- og denationaliserings-menageri, der har opbygget milliardærernes økonomiske imperier i Latinamerika, Rusland, Kina og andetsteds.

De vigtigste data i dette essay er hentet fra Forbes Magazines 'Fortegnelse over verdens milliardærer', offentliggjort 8. marts 2007.

Først offentliggjort af Global Research, 23. marts 2007.

Oversat af Hans Pendrup

Så meget for "retsstaten" Danmark

Østre Landsret har afvist, at 26 sagsøgere fra Grundlovskomiteen af 2003, reelt på vegne af alle modstandere af krigen i Irak, som i dag udgør et klart flertal af befolkningen, har kunnet indlede en retssag mod statsminister Anders Fogh Rasmussen for brud på grundloven i forbindelse med angrebskrigen mod Irak i marts 2003. Det skriver Politiken den 11. april.

Tænk, at sagen mod den kriminelle Fogh, der bevidst løj Danmark ind i en ulovlig aggression, afvises under henvisning til, at de 26 sagsøgere ikke har fornøden retlig interesse i at få deres påstande prøvet.

Danmark er i krig, men danskerne er ikke berørt ifølge en dansk landsret – ej heller en far, Johan Kirkmand, der fik sin søn dræbt i Irak, er tilstrækkeligt berørt af Foghs oliekrig!

For politisk bevidste mennesker er der dog intet som helst overraskende i Østre Landsrets politiske dom, som nu ankes til Højesteret. Det er blot endnu en bekræftelse af den klassiske marxistiske teori om staten og dens rolle som den herskende klasses redskab.

Domstolene, ligesom hær, politi, efterretningstjeneste m.v., har på grund af deres magtposition i det nuværende politiske system som absolut hovedformål at opretholde det system, som de har politisk og økonomisk fordel af. De beskytter deres klassefæller, og når de "dømmes" som Riskjær, Brixtofte, Trads og Thorsen, bliver de til helte i de

borgerlige medier.

Det er et råddent og korrupt retssystem, der findes i Danmark. Børn sendes, som det sås i forbindelse med rydningen og smadringen af Ungdomshuset, i lang varetægtsfængsling efter regulære bølgebank fra de voldsmænd i uniform, der kalder sig politi, mens man end ikke kan få en sag om grundlovsbrud prøvet ved domstolene.

Krigsforbrydere som Fogh bliver aldrig dømt i Danmark, som situationen ser ud nu. Det kræver faktisk en revolution, for at retfærdigheden skal indhente Fogh her.

Det ser også svært ud med hensyn til at udlevere Fogh og andre danske krigsforbrydere til retsforfølgelse ved en international domstol, selvom chefanklageren ved Den Internationale Straffedomstol, Luis Moreno-Ocampo, mener, at Bush og Blair – og dermed Fogh – kan retsforfølges for angrebskrigen mod Irak.

Ingen af partierne i Folketinget har dog rejst dette indlysende krav. Det viser desværre blot igen, at disse partier er en helt integreret del af det officielle danske system og ikke udgør nogen som helst seriøs opposition, men i stedet, ved at tie og "kritisere" krigsregeringen lidt hist og her, fejlt dækker over masse mordere som Fogh.

Danmark – en retsstat? Rend og hop!

Carsten Kofoed
Frit Irak Blog

Radio

*fjernsyns- og avis-journalister beskriver
og fortæller i enkeltheder om forøgelser i den kongelige familie,
og film vises og fortæller om et liv i ufattelig luksus,
fjernt fra al virkelighed,
finansieret af en undrende befolkning,
og i alt dette ledes tankerne tilbage
på en zarfamilie og et system der fik efter fortjeneste
da befolkningen fik nok,
- det nutidens magthavere og glansbilleder af en kongefamilie frygter
- revolution.*

NB

**Indsamling til bladet
1.maj –
15. juni**

Kommunistisk Politik og Netavisen bruger sin stemme

- i kampen mod krig i Irak og Afghanistan
- i kampen for ungdomshus og fristeder
- i kampen mod elendige overenskomster
- imod imperialismen og undertrykkelse
- for en socialistisk fremtid

**Brug meget gerne
girokortet som er vedlagt i
sidste og i dette nummer -
bladet har brug for penge**

Du kan også gå i en BCBank eller Danske Bank og sætte pengene ind, det koster ikke gebyr – sig, de skal skrive dit navn som afsender – (ellers sendes pengene anonymt.)

**Eller betal via netbank.
Kan sættes til fast månedlig betaling.**

**Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551
kontonr. 166 34 271.**

Netavisen

www.kpnet.dk

**Tak for alle de bidrag vi
har modtaget i løbet af året**

Fristeder og fristad

Onsdag d. 25. april skal vores fængslede kammerater fra Ungdomshuset atter for en dommer. Vi opfordres til at møde op ved Vestre Fængsel kl. 08.00 om morgenen og vise dem, at de ikke er glemt. Det er, mens dette blad bliver trykt, men jeg håber, at der er mange, der kommer.

Igennem lang tid har der været en optrapning af politiets fascistiske metoder.

De demoer, der udgik fra grupper i Ungdomshus-miljøet, er af politiet konsekvent blevet behandlet som samfundsskadelige. Ofte har der været flere

betjente udklædt med hjelme og alt muligt andet forsvarsudstyr end demonstrationsdeltagere, og stemningen mellem demonstranter og politi har været præget af gensidige provokationer. Endskønt det som regel har drejet sig om retten til at bruge det offentlige rum til festlige formål. Masser af musik, gøgl og festlige udklædninger. Masser af samvær. Når man så tænker på det politi-opbud med ekstra-mandskab posteret i sidegaderne, der omkransede den dansende forsamling, må det nødvendigvis opfattes som en grov provokation fra politiets side.

Kulminationen på dette forløb blev, med hjælp fra de mest ultrareaktionære kræfter i det danske samfund, rydningen af Ungdomshuset.

På Christiania har politiet op til og efter den brutale fjernelse af hash-handelen indført metoder, der kun hører hjemme i politistater. Enhver christianit kan fortælle om politiovergreb, de har overværet eller været offer for. Gentagne ransagninger ikke kun på formodede hash-handelsteder, men i private hjem og af mindreårige er blevet dagens orden. Slå først og spørg bagefter, er åbenbart retningsslinjen.

Ikke blot er politiet blevet hadet og dermed også offer for ikke-voldelige provokationer, men værst, så er beboerne på Christiania blevet offer for en konstant trussel, der gør det umuligt at leve et normalt liv.

Under denne fangelejr-stemning skal christianitter tage stilling til et fuldstændigt umuligt forslag fra staten, der vil fjerne alle de værdier, Christiania er bygget op omkring. Samtidig med, at det vil fjerne den fristad, vi alle har nydt gavn af, og som inspirations- og kultursted og turister fra nær og fjern elsker. Sig ja, eller vi gør, som det passer os, lyder det fra staten. Det forlyder nu fra borgerlige aviser, at hr. Møller har en finger med i det spil!

Et godt initiativ for at få det frem i lyset, der er sket af politivold og chikane ved rydningen af Ungdomshuset, er den internetportal, der er ved at blive bygget op med beretninger fra ofrene: www.beretninger.dk. Den er et skridt på vejen til at give et billede af politistaten Danmark. Jeg håber, den bliver brugt flittigt, når den kommer op i omdrejninger.

Vi venter stadig på dokumentationen af, hvad der sker på Christiania.

Mens vi venter på statsadvokaten, på dommene og på et angreb på Christiania, skal vi bygge vores solidariske front mod politistaten – der er meget, vi gør sammen, men vi kan gøre meget mere.

Det er nødvendigt at sammenkæde politivolden med storkapitalen og de ultrareaktionære kræfter i Dansk Folkeparti og højreekstremistiske religiøse kredse. Det er nødvendigt at sammenkæde politivolden med terrorlovgivningen og dermed Danmarks intensive samarbejde med Bush-regeringens politiske linje (hvilket jeg også mistænker hr. Møller for at have en stor aktie i).

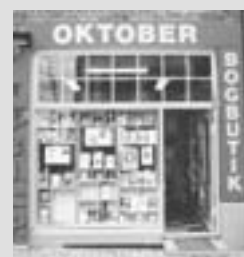
Vi vil ikke alene have retten til flere fristeder og en fristad. Danmark skal være vores fristed og fristad.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Man, tir, tor 15 - 18
ons 16 - 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Vi er en arbejderklasse

Tirsdag 1.maj 2007 – næsten 135 år siden, at den danske arbejderklasse for første gang i mere samlet flok tog kampen op med kapitalister og deres magtapparat; staten med dens politi og domstole. Det var det såkaldte: Slaget på Fælleden i efteråret 1872.

I årtier opbyggede og organiserede man fagbevægelsen. Store resultater blev tilkæmpet. Der opstod grundlæggende uenigheder i bevægelsen, hvor to hovedlinier udmøntede sig i samme bevægelse: Den reformistiske og revolutionære retning. Reformisterne vandt ledelsen og bortset fra nogle år efter 2.verdenskrig har denne retning – primært repræsenteret af socialdemokrater – siddet på ledelsen og dermed valget af retning og politik.

I dag spørger folk, hvad vi skal bruge fagbevægelsen til. Mange erklærer, at solidaritet og sammenhold er udlevede begreber. Andre mener, at der i dag slet ikke eksisterer en arbejderklasse – eller at de er reduceret til et minimum. Ungdommen fravælger ikke blot fagforening, men nu også i stadig større omfang a-kasserne.

I 70'erne havde LO en formand – Thomas Nielsen, der erklærede, at fagbevægelsen havde sejret ad helvede til. I dag kan vi konstatere, at fagbevægelsens ledere har skudt sig selv i foden – og konsekvenserne er, at de har kørt fagbevægelsen i sæk. Fagbevægelsen er landet som en gammel tandløs sæk på en trappesten med kun to formål for øje:

* Til hån for borgerskabet, der flittigt refererer til LO som et udtryk for de rødes nederlag og fallit

* Eller som redskab for samme borgerskab, når det gælder opbakning til deres beskidte politik og manøvrer. Når det gælder tilslutning til NATO, EU og dets traktater, anbefalinger af reaktionære overenskomstforlig, så har LO-toppen altid påberåbt sig retten at tale

**Vi ikke bare har
en arbejderklasse;
- vi er en arbejderklasse!**

Faglig kommentar

på hele arbejderklassens vegne: Nikket JA og samtykket med kapitalen. Når det gælder dansk deltagelse i imperialismens beskidte og folkeretslige ulovlige krige, så har LO-toppen i bedste fald tiet.

Vi ikke bare har en arbejderklasse; - vi er en arbejderklasse! Erhvervsmæssigt har arbejderklassen ændret karakter med andet arbejdsindhold; men vi er blevet flere! Stadig flere mennesker er ansat af privat eller offentlig arbejdsgiver til en løn der er lavere – hyppigst ydmygende lav – end den værdi, deres arbejdskraft besidder. Stadig flere tilhører de omkring 900.000 – ni hundredtusinde – mennesker i den erhvervsmæssige alder, som ikke er eller har adgang til arbejdsmarkedet. De er også arbejdere.

Vi arbejdere i en skare af hundredtusinder har – måske mere end nogen sinde tidligere – ikke bare brug for solidaritet og sammenhold hver eneste dag: Vi udmønter den hver eneste dag. Når østeuropæiske arbejdere sendes til Danmark på ydmygende overenskomster og under levevilkårsbestemmelser, der strider mod ethvert eksistensminimum og enhver national og international lovgivning om menneskerettigheder, så er det arbejderklassen, der med aktivitet og aktioner, der solidariserer sig med dem – og mod den internationale kapital.

Det er 400.000 arbejdere, der i disse dage indsender eller har indsendt stemmesedlen til det overenskomstresultat,

som er strikket sammen af kapitalisterne og de faglige aristokrater. Resultatet respekterer ikke det mindste kravet om væsentlige lønstigninger, som skulle indfries efter årelang profitfest. Det respekterer ikke det mindste behovet om væsentlig nedsat arbejdstid, der er en nødvendighed for at imødegå den voldsomme stressspiral. Resultatet respekter ikke de unges krav om indhentning af et oldnordisk lønefterslæb eller skifteholdsarbejdernes krav om rimelig kompensation.

Resultatet respekterer kapitalisternes krav om mere fleksibilitet, større udbytning og mere nedslidning.

Resultatet er sort – en skændsel mod dansk arbejderklasse!

De har ikke kun voldført vores krav og interesser, men også vore rettighe-der. Eksempelvis vil enhver sofastemme blive tillagt JA-stemmerne, hvis ikke mere end 40 pct. afgiver deres stemme. Ikke nok med, at vi bliver frataget vores løn, når vi strejker, - vi bliver også idømt bod! Osv. osv.

Fagbevægelsens topledere er og fungerer som forrædere af klassen.

Det endelige ansvar for enhver fallit, der kan tillægges dansk fagbevægelse, må og skal adresseres til de faglige aristokrater og følgesvende, som har vildledt og voldtaget en bevægelse med et så rent og ædelt formål: At være et redskab i hænderne på arbejderklassen i kampen for en social omvæltning med socialisme som mål.

Vi har i den grad brug for en fagbevægelse med et andet sigte og indhold. Fuck lederne. Vi skal have en bevægelse med et klart andet perspektiv:

- **Riv Danmark ud af imperialismens klø'r**
- **Eksproprier kapitalisterne**
- **For arbejde til alle**
- **Arbejdernes klasseherredømme: Socialisme**